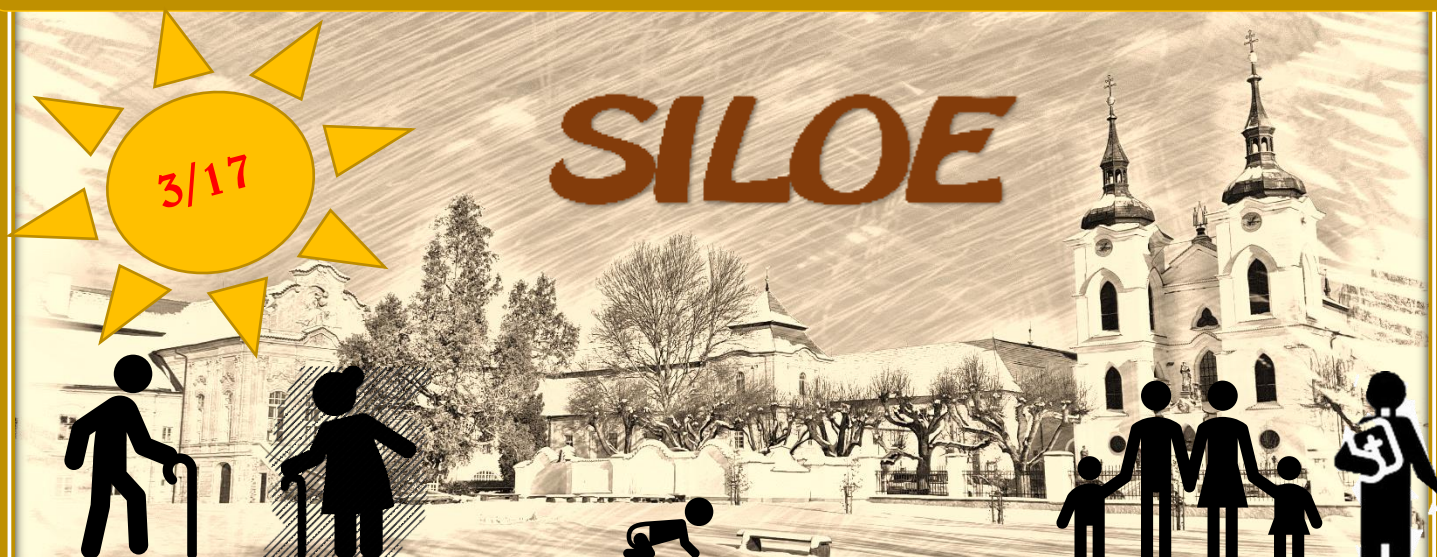

Abychom něco milovali, musíme si uvědomit, že o to můžeme přijít.

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

Modlete se za kněze,
kteří přijedou do
Želiva na kněžské
exercicie ve dnech
28.8-1.9.2017!

Téma:
100. výročí zjevení Panny
Marie ve Fatimě
50. výročí Katolické
charismatické obnovy

JAK SE NA FATIMSKÉ ZJEVENÍ DÍVAL NEVĚŘÍCÍ NOVINÁŘ DVA DNY PO
UDÁLOSTECH REPORTÁŽ ZE SLAVENÍ 50. VÝROČÍ KATOLICKÉ
CHARISMATICKÉ OBNOVY ŘEHOLNICE, KTERÁ UMĚLA PORUČIT I PAPEŽI
NAVŠTÍVIL NÁS ŽÁK PAPEŽE BENEDIKTA XVI. A GENERÁLNÍ OPAT ATD.

ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ

„V té době nastal sluneční zázrak. Ustal déšť, roztrhly se mraky a ukázal se sluneční kotouč v podobě stříbrného měsíce, který začal vířivě kroužit jako ohnivé kolo metaje všemi směry pruhy světél v barvách žluté, zelené, červené, modré, fialové, které ozařovaly oblaka, stromy, skály i lidi. Pak se na několik vteřin zastavilo a nejhýřivější světelné kolo se znovu roztočilo. Pak se opět zastavilo a roztočilo v ještě rozmanitějším oslnivém víření. Pak všichni zažili pocit, jako by se odpoutalo od oblohy a padalo na ně. Lidé padali na kolena do bláta a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Tyto výjevy, trvající asi 10 minut, vidělo na 70 000 lidí nejen nad tím místem, ale i ve vzdálenosti více kilometrů. Po skončení slunečního úkazu měli lidé šaty úplně suché, jako by vůbec nepršelo.“

Tento text není zápisem úryvku nějakého sci-fi filmu, který dovede vyplodit hollywoodské filmové studio. Takto je popisován úkaz zvaný Sluneční zázrak, který tisíce lidí viděly 13. října v roce 1917 v místě Cova da Iria v portugalské Fatimě. Ve světě zuřila dosud nejstrašnější válka v dějinách, později označena jako První světová válka. Chudé Portugalsko bylo také ve válce, navíc v zemi vládl značně proticírkevní režim. Na pole nedaleko Fatimy v ten den však mířily desetitisíce lidí. Bylo jim řečeno, že v pravé poledne spatří něco, co dosud nikdo neviděl. Zmiňovaný zázrak.

Všechno začalo o pět měsíců dříve. Třináctého května šli na místní pole tři děti místních pastevců: desetiletá Lucia Santos, její devítiletý bratranec František a sedmiletá sestřenice Hyacinta. Když hnali ovce zpátky domů, stalo se něco neuvěřitelného. Podle jejich vyprávění se jim zjevila Panna Maria. Řekla, že jim chce dát naději v těžkých dobách a požádala je, ať se usilovně modlí růženec a přicházejí každý měsíc třináctého, že jim sdělí více. Děti tedy opravdu každý měsíc spatřily Pannu Marii a začaly o tom vyprávět blízkým. Šuškanďa se rychle šířila, lidé si z dětí začali dělat blázny, dokonce je zavřeli na pár dní do vězení. Panna Maria tehdy dětem při dalším zjevení řekla: „Všechny, kdo pochybují, přiveďte třináctého října. Ukážu jim něco, že konečně uvěří.“

Na poli nedaleko Fatimy bylo téměř 70 tisíc lidí, celé rodiny, chudí pastevci, místní honorace i zástupci celostátního tisku. Celý den dopoledne přšelo, ale po poledni se najednou celá obloha projasňuje a pak to přichází. Objevuje se slunce, které přítomné zahálí fantastickými duhovými barvami. Kotouč slunce jakoby tancuje, zvětšuje se a zmenšuje. Lidé se užasle dívají na oblohu nebo se modlí a v panice očekávají konec světa. Tři děti navíc spatřují Pannu Marii, Ježíše a Josefa, jak žehnají přítomným. Pozoruhodné na celé události je, že ji ve svých výpovědích potvrdily tisíce až desetitisíce lidí z okruhu 25 kilometrů. Zázrak druhý den vyličily i celostátní noviny, jinak známé svým ostrým proticírkevním postojem.

"... Bylo vidět stříbrné slunce obklopené stejným jemným šedým světlem, že se vířilo a obrátilo se v kruhu rozbitých oblaků ... Světlo se změnilo na krásnou modrou barvu, jako kdyby prošlo skleněnými okny katedrály a rozšiřovalo se nad

lidi, kteří klečeli s nataženými rukama... lidé plakali a modlili se s odhalenými hlavami. Sekundy vypadaly jako hodiny, tak živé byly. “ Lisabonské noviny - O Dia

Dokonce i „O Seculo,“ antikatolické zednářské noviny v Lisabonu, hlásily zázrak slunce z pohledu šéfredaktora Avelina de Almeidy. Vědci se urputně snažili zmiňovaný jev vysvětlit, ale vysvětlit zázrak bylo nad jejich schopnosti. Již v roce 1930 uznal Vatikán tento zázrak za pravý a z Fatimy se stalo jedno z nejnavštěvovanějších poutních míst světa. Nejstarší Lucie Santos zasvětila svůj život Pánu Bohu jako řeholnice a začala postupně odhalovat, co všechno jim Panna Maria řekla. Vzbudila tím obrovskou pozornost. Začala svědectvím, že Panna Maria oznámila Hyacintě a Františkovi, že si je již brzy vezme k sobě. Obě děti krátce po zjeveních opravdu umřely na epidemii španělské chřipky. Hlavně však Panna Maria dětem odhalila tři prorocká tajemství o budoucnosti. Prvním byla vize pekla. Druhé tajemství předpovídalo, že až nebe ovládne velký jas světla, začne II. světová válka. V roce 1938 byla ve velké části Evropy vidět největší polární záře za posledních 250 let. Zanedlouho Hitler rozpoutal další světovou válku. Největší pozornost však vzbudilo 3. fatimské tajemství. Toto zapsala Lucie do svého dopisu v roce 1941. Dopis ležel ve vatikánském archivu. Přečetli si ho všichni papežové, ale zveřejněn byl až v roce 2000 Janem Pavlem II. Teprve tehdy bylo zveřejněno, že třetí tajemství se týkalo smrtelného útoku na nejvyšší hlavu katolické církve. Proroctví se podle něj vyplilo v roce 1981, kdy on sám téměř zemřel po atentátu Turka Aliho Agci. Tehdy 93letá sestra Lucie z portugalského kláštera potvrdila, že právě toto slyšela od Panny Marie. (trs)

Když zázrak popisuje věřící člověk, není sice důvod mu nevěřit, ale pochybující společnost raději uvítá, když něco nadpřirozeného najednou popíše ten, který o sobě prohlašoval, že je antiklerikálem a skeptikem. Takovým byl novinář portugalského listu „O Seculo,“ který byl přímým účastníkem fatimského slunečního zázraku a svůj první článek na toto téma publikoval 2 dny po zjevení. Jiný slavný portugalský spisovatel a politický expert Costa Brochado o jeho článku napsal: „Článek Avelina de Almeidy, napsaný inteligentně, pokojně a objektivně, zapříčinil velkou reakci, která nebude nikdy zapomenuta v souvislosti s dějinami Fatimy.“ Na následujících

stránkách tedy exkluzivně uveřejňujeme překlad článku, který byl mezi prvními publikován v Portugalsku v roce 1917.

PŘEKLAD ORIGINÁLNÍHO ČLÁNKU Z PORTUGALSKÝCH NOVIN, ZVEŘEJNĚNÉHO DVA DNY PO ZJEVENÍ A NAPSANÉHO DOPOSUD SKEPTICKÝM ANTIKLERIKÁLEM

Po příjezdu, po dlouhé cestě, kolem 16:00 hod. na nádraží "Chão de Maçãs", kde bylo hodně zbožných lidí, kteří přicházeli ze vzdálených vesnic, aby byli svědky onoho "zázraku", najednou jsem se obrátil na malého chlapce z vozu a zeptal se, jestli už viděl Paní. Sarkastickým úsměvem s pohledem na opačnou stranu neváhal odpovědět: „*Viděl jsem tam jen skály, vozy, automobily, koně a lidi!*“ Kvůli malé chybě se k nám nedostal kočár, který měl přivést Judah Ruah a mě do Ourému, a proto jsme se odvážně rozhodli projít pěšky asi 10 kilometrů do města, neboť pro nás nebylo místo v žádném kočáru, a vozy, které čekaly cestující, byly již dávno předtím zamluvené. Na cestě jsme viděli první skupiny lidí, kteří kráčeli ve směru svatého místa, vzdáleného více než 20 kilometrů.

Téměř všichni muži a ženy jsou bosí. Ženy nosí na hlavách malé tašky s botami nahoře, zatímco muži se opírají o tenké vycházkové hole a jsou obezřetně vyzbrojeni deštníkem. Nezabývají se moc tím, co se děje kolem nich, dokonce ani okolní krajina nebo spolupoutníci je moc nezajímají. Jako by se ponořili do snu, modlíce se růženec ve smutné melodii. Jedna žena začíná první část modlitbou Zdrávas Maria, tedy andělským pozdravením. Její společníci se v chóru modlí druhou část, prosbu. Kráčejí do rytmu po prašné silnici mezi borovicemi a olivovými háji, aby se dostavili k místu zjevení před setměním s plánem spát pod studeným světlem hvězd a samozřejmě aby si zajistili místa co nejbližší svatému dubu a měli co nejlepší výhled. Když vstoupili do města, místní ženy, které byly nakaženy virem skepticismu, vtipně komentovaly téma dne: "*Takže zítra uvidíte tu svatou? Já ne. Kdyby jen přišla sem!*" A škodolibě se smějí, zatímco oddaní poutníci pokračují na své cestě, lhostejní ke všemu, co nesouvisí s účelem jejich pouti. V Ourém jen kvůli extrémní laskavosti najdeme ubytování. Během noci přicházejí vozy všeho druhu na náměstí, přepravující věřící a zvědavce včetně starších žen, oblečených do černé a zahalených jak se patří vzhledem na jejich věk, ale s očima zářícíma ohněm víry, která je povzbudila, aby odvážně opustily pohodlí svého domova. Za rozbrěsku se shromažďují nové skupiny poutníků a bez obav procházejí vesnicí, aniž by se na okamžik zastavily. Jejich ticho je narušeno silnými, harmonickými ženskými hlasy, které zpívají hymny, v ostrém kontrastu s jejich poklidnou náladou.

Slunce stoupá, ale vzhled oblohy je nebezpečný. Černé mraky se vznášejí přímo nad Fatimou. Nic však nemůže zastavit ty, kteří používají všechny cesty a dopravní prostředky, aby se tam dostavili. Luxusní automobily rychle kloužou a využívají své klaxony. Kočáry se táhnou po jedné straně silnice; různé vozíky dokonce i s provizorními sedadly jsou kapacitně obsazeny. Téměř všichni přinášejí s sebou skromné zásoby jídla, stejně jako přídavek slámy pro zvířata, která plnila svůj úkol a která Chudáček z Assisi nazýval „naši bratři.“ Jeden nebo druhý zvonek zvoní a jakýsi vozík je ozdoben zelení. Avšak sváteční atmosféra je spíše diskrétní. Lidé jsou seřazeni a vládne zde absolutní pořádek. Malí osli se pohybují na okraji silnice a četní cyklisté dělají zázraky, aby se vyhnuli kolizím s vozíky.

Kolem 10:00 hod. dopoledne oblohu zcela zatemnily mraky a zanedlouho začalo silně pršet. Zmítání silným větrem uprostřed vytrvalého deště bičujícího tváře a pronikajícího do morku kostí krácejí ti, kteří jsou bez deštníku nebo se chrání jinými způsoby před nepřízní počasí. Ale nikdo není netrpělivý, nikdo se nevzdává, aby pokračoval. A pokud někteří najdou útočiště pod stromy, na farmách nebo ve vzdálených domech, které jsou vidět na cestě, ostatní pokračují s impozantním odhodláním. Některé ženy, jejichž šaty se drží těla v důsledku silného a přetrvávajícího deště, vypadají, jako by právě vylezly z koupelny!

Velký úsek v kraji Fatimy, kde se má Panna zjevit pastýřům z vesnice Aljustrel, je lemován silnicí, která vede do Leiria. Podél ní jsou zaparkovány vozidla, která přivezla poutníky a zvědavé diváky. Někdo napočítal více než stovku automobilů a více než stovku jízdních kol a bylo nemožné spočítat různé vozíky a vozy, které blokovaly silnici. Dokonce tam byl autobus z Torres Novas, uvnitř kterého byli seskupení lidé všech společenských tříd. Ale většina poutníků, tisíce lidí, které přišly z mnoha kilometrů celého kraje, spolu s věřícími z různých provincií v zemi, se shromáždily kolem dubu, který se podle pasáček stal podstavcem pro zjevení, a který vytvářel jakési jádro velkého kruhu, do kterého se shromáždili různí diváci. Při pohledu z cesty je shromáždění prostě fantastické. Mnoho obezřetných zvědavců, ukrytých pod obrovskými deštníky, spojuje konzumace jejich skrovných balíčků včetně zpívání duchovních písní a recitace desátek růžence. Nikdo se nebojí zakopávat o nohy v mokřém blátě, jen aby měl radost z pohledu na dub, nad kterým byl zkonstruován nevzhledný rám se dvěma kolísajícími lucernami. Skupiny střídavě zpívají chvály Panně Marii a vyděšený zajíc, který běží ke křovinám, odvádí pozornost jen půl tučtu chlapců, kteří ho chytily a ubili k smrti.

A pastýřské děti? Lucie, desetiletá vizionářka, a její malí společníci, devítiletý Francisco a sedmiletá Jacinta, ještě nepřišli. Jejich příchod nadejde přibližně půl hodiny před očekávaným časem zjevení. Dívky jsou korunovány květinami a přivedeny na místo, kde byl vztyčen rám. Déšť neustále prší, ale nikdo neztrácí naději. Přijíždějí další vozidla s opozdílci. Skupiny věrných klečí v bahně a Lucie je žádá, aby si zavřely deštníky. Přání je všem sděleno a všichni bez zdráhání uposlechnou. Jsou tam různí lidé, lidé, kteří vypadají, jako by byli v extázi, lidé emocionálně pohnutí, jejichž suché rty se zasekly v modlitbě, lidé otupělí, se složenýma rukama a jiskřivýma očima - lidé, kteří se zdají, jakoby se dotýkali nadpřirozena. Dítě tvrdí, že s ní Paní ještě jednou promluvila, a nebe, stále ještě temné, se náhle začalo projasňovat. Déšť se zastavuje a vypadá to, jako by slunce zaplavovalo světlem krajinu doposud poznamenanou pochmurným ránem. Sluneční čas je to, co zaujalo tento dav třiceti nebo čtyřiceti tisíc lidí, jak uvádějí odhady nezaujatých vzdělaných lidí, neovlivněných mystickými jevy.

Zázračný projev, viditelné znamení, které bylo oznámeno, se za chvíli uskuteční, jak je přesvědčeno mnoho poutníků. Pak je vidět jedinečná podívaná, neuvěřitelná pro ty, kteří ji neviděli na vlastní oči.

Z výšiny cesty, kde lidé zaparkovali své povozy, a kde mnoho z nich stálo a obávalo se čelit rozbahněné půdě, jsme viděli, jak se ohromný dav obrátil ke slunci, které stálo v nejvyšší poloze a bylo zcela bez mraků. Slunce připomínalo táč z šedého stříbra. Bez nejmenší námahy se dalo dívat přímo na něj. Nepálí ani neoslepuje. Zdá se, jako kdyby došlo k zatmění. Náhle vypukl ohromný křik: Zázrak, zázrak! Div, div!

„... Před užaslyma očima lidu, jehož chování nás přenášelo zpět do biblických časů, a který, zbělelý hrůzou, prostovlasý, zíral na modrou oblohu, se slunce chvělo a činilo jakési úsečné, neslýchané pohyby mimo všechny vesmírné zákony; slunce tančilo, dle typického vyjádření rolníků... Na stupátku autobusu z Torres Novas se starý muž, jehož vzrůst a jemné, mužné rysy připomínají Paula Derouleda (francouzský politik a poeta konce 19. a začátku 20. století – pozn. redakce), otočil ke slunci a recitoval nahlas Credo od začátku až po konec. Ptal jsem se, kdo to je, a bylo mi řečeno, že je to pan João Maria Amado de Melo Ramalho da Cunha Vasconcelos. Viděl jsem ho později, jak promlouvá k těm kolem něj, kteří stále měli na hlavě své klobouky, a důrazně je žádal, aby si sundali klobouky před touto nesmírnou ukázkou Boží existence. Podobné scény se opakovaly na jiných místech. Dáma zalitá slzami a takřka se dusící žalem zavzlykala:

Jak žalostné! Jsou zde muži, kteří pořád neobnaží svou hlavu před tak ohromným zázrakem! Ihned poté se lidé navzájem ptali, jestli něco viděli a co viděli. Největší počet prohlašoval, že viděli chvět se a tančit slunce; jiní tvrdili, že viděli smějící se tvář blahoslavené Panny Marie; přísahali, že se slunce samo točilo, jako by to bylo kolo ohňostroje, a že padlo takřka do bodu, že by svými paprsky spálilo zemi. Někteří říkali, že viděli, jak postupně mění barvy.“

Jsou téměř tři hodiny odpoledne. Obloha je bez mráčku a slunce pokračuje ve svém běhu s obvyklou nádherou a nikdo se již neodvažuje hledět na něj. A pastýřské děti? Lucie, která mluví s Pannou, oznamuje s plynulými gesty, nesena v náručí mužem, který ji přenáší ze skupiny do skupiny, že válka skončí a že se naši vojáci vrátí. Nicméně radost mezi těmi, kteří ji slyší, se nezvyšuje. Nebeské znamení bylo všechno. Dá se pozorovat intenzivní zvědavost lidí, kteří chtějí vidět dvě malé dívky s věncem růží. Někteří se pokoušejí políbit ruce malých svatých, z nichž jedna, Jacinta, vypadá, že spíše omdlí, než že bude tancovat. Ale to, na co se všichni těšili - znamení z nebe - stačilo všechny uspokojit a radikalizovat je v jejich slepé víře.

Pouliční prodejci nabízejí fotografie na pohlednicích, stejně jako další karty, které zobrazují vojáka v portugalské armádě, když přemýšlí o pomoci své ochránkyně k záchraně země, a dokonce nabízejí obraz Panny Marie, která se zjevuje. Byl to určitě dobrý byznys a určitě se více peněz dostalo do kapes prodáváčů a více almužen do kasiček pasáček než do roztažených rukou malomocných a slepců, kteří se při poskakování s poutníky zvedali s velkými výkřiky...

Rozptýlení davu probíhá rychle, bez potíží nebo nepořádku a bez nutnosti policie, aby na vše dohlížela. Poutníci, kteří první odešli, byli ti, kteří první přišli, chodili bosí s botami na hlavě nebo pověšenými na svých holích. Jdou se svou duší ve stavu neustálé chvály a přinášejí dobrou zprávu vesnicím, které nebyly úplně opuštěné (protože ne všichni učinili cestu do Fatimy). A kněží? Někteří se objevili, usmívali se, více se mísili se zvědavými diváky než s poutníky dychtivými po nebeské přízni. Bylo snad několik lidí, kteří nedovedli zakrýt spokojenost zjevnou na jejich vítězné tváři.

Uvidíme, co kompetentní lidé budou říkat o dnešním fatimském hrozivém slunečním tanci, který vyvolal Hosanna v srdcích věřících a zanechal v nich hluboký dojem, a nenechal lhostejné ani volnomyšlenkáře a další, kteří vstoupili do momentálně slavného křoví, byť doposud byli nějaké náboženské zkušenosti na hony vzdáleni. *Avelino de Almeida*

(přeložil P. Tadeáš Róbert Spišák)

**ZVEME VÁS NA PROMÍTÁNÍ FILMU O ZJEVENÍ PANNY MARIE
VE FATIMĚ!**

8. ŘÍJNA 2017 (NEDĚLE) V 18:00 HOD. VSTUP ZDARMA!

Avelino de Almeida byl po napsání své reportáže o fatimském zázraku atakován hned několika antikatolickými a antiklerikálními novináři. Shovívavý článek s pera antiklerikála, rozumového intelektuála a věčného skeptika, který se ve svém článku nezmohl na nic jiného než na samotný popis zázraku, byť s trochu ironickým podtónem, jakoby stále nechtěl přiznat, že se nezbláznil, rozvášnil všechny jeho nevěřící kamarády. Po patnácti dnech Avelino publikoval další článek *Ilustracao Potuguesa*, ke kterému přidal i řadu svých fotografií, které vytvořil, když pátral po pravdě. V článku zaznívá několikrát jeho doznání jako refrén: *“Viděl jsem.... Viděl jsem.... Viděl jsem...”* Kromě toho, že opět potvrzuje pravdivost toho, co napsal v prvním článku, upravuje i počet poutníků, kteří byli svědky slunečního zázraku: *“13. října, vzhledem k výpočtům lidí nezatížených žádnými předsudky, bylo shromážděno ve Fatimě kolem 50 tisíc lidí.”*

Almeida v článku z 29. října 1917 konstatuje: *“Zázrak, jak to křičeli lidé? Přirozený jev, jak to říkají experti? V tomto momentu, protože se mě to netýká, jenom říkám, co jsem viděl... Zbytek je záležitostí vědy a církve.”* (trs)

VTIPY

Blondýna letí v malém letadle se starším pilotem. Pilot náhle umírá v kabině na infarkt.

Žena si rychle nasadí sluchátka a volá do éteru:

„Mayday! Mayday! Mayday! Pilot je mrtvý a já neumím ovládat letadlo, pomozte mi, prosím někdo ...“

Tu zaslechne ve sluchátkách pevný mužský hlas: „Tady řízení letového provozu, jsem vám plně k dispozici. Nepropadejte panice, navedeme vás na zem pomocí rádia. Klidně dýchejte a všechno dobře dopadne.

Ted' mi ale nejdříve musíte říct vaši výšku a polohu ...“

Blondýna rychle odpoví: „Měřím 164 centimetrů a sedím na předním sedadle.“

Ze sluchátek se ozve hlas: „Aha takže opakujte po mně: ... Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Dobrý večer paní řidičko, silniční kontrola.

Víte, že vám nesvítí levý světlomet? Vím.

Tak to bude za 1000 Kč... !

Hmm, když já to neumím vyměnit.

Tak to bude za 1500 Kč !

Vytáhnu z kufru náhradní žárovky a sladce se zeptám... A vy to umíte vyměnit??

Policajti se po sobě poněkud šokovaně podívali a prý „To nemyslíte vážně, že ne?,,

No máte na autě napsáno "Pomáhat a chránit...", tak když to vyměníte, tak mi pomůžete a rovnou mě ochráníte, ne?

Paní řidičko!!! Dýchněte si a jeďte!!! A řekněte manželovi, ať vám to vymění!!!!

No to teda jako ne... kvůli blbě žárovce si fakt manžela pořizovat nebudu!!!

Proboha jeďte!!!!!!!!!!!!

Z ničeho nic se rozbije v hospodě okno a dovnitř vltne váleček na těsto.

Hospodský ho zvedne a povídá:

"Pepooo, přišla ti esemeska!"

Žena má pocit, že si jí manžel vůbec nevšímá. Rozhodne se tedy, že si zkusí obléknout plynovou masku, jestli se něco stane. Manžel přijde domů a žena:

"Nevšiml sis na mně něčeho nového?"

"Ne."

"Vážně ne?"

"Ne!"

"Podívej se na můj obličej," radí mu manželka. Muž si ji pozorně prohlédne a pak se ozve nesmělé:

"Ty sis vytrhala obočí?"

VZNIK KATOLICKÉHO CHARISMATICKÉHO HNUTÍ

Kdo si dá kafe, ať dá ruku dolů

Priznám se, že jsem se kdysi vůbec nezajímal o charismatiky. Asi jsem neměl zrovna největší štěstí, abych potkal někoho „normálního“, a ten aby mi vysvětlil, o co vlastně v celém hnutí jde. Spíš jsem se setkal s několika na můj vkus podivnými lidmi, kteří se dokonce povýšenecky řadili do jakési zvláštní elity věřících lidí, protože „byli pokřtěni v Duchu Svatém.“ A to mě taky rozčilovalo. Cožpak jsem nebyl i já pokřtěn v Duchu Svatém při mém křtu na sv. Štěpána v roce 1982? A vůbec, proč to chlubení? A někdy zbytečná okázalost, mluvení v podivných jazycích a zvednuté ruce při chválách? Ne zrovna nejšťastnější setkání s některými členy tohoto hnutí mě rozhodně předsudků nezbavilo. Spíš naopak. Na toto téma jsem měl předem vyhraněný názor, který bych mohl jedním slovem popsat jako „blbost“. A s přáteli jsem opakoval známý vtip, že když se na charismatickém setkání vedoucí ptá, kdo chce kávu, tak vyzve dotyčné, aby dali ruku dolů. (Protože charismatikové chválí Hospodina rukama zdviženými.) Až jsem jednoho dne natrefil na Patricka Collinse a další jemu podobné, kteří mě vyvedli z omylu. Prý v charismatické obnově vůbec nejde o vnější projevy (zvednuté ruce, modlitba v jazycích atd.), ale jde především o živý osobní vztah s Bohem a o svobodu Božích dětí, jak je popsána v listě Galatánům. Ten, kdo vyhledává jenom vnější prožitky a projevy nebo různé senzacce, nepochopil

podstatu. Časem jsem zjistil, že již v době, kdy jsem měl vůči charematikům spíš předsudky, jsem se kamarádil s několika lidmi, kteří byli do hnutí zapojeni, byl jsem rád v jejich společnosti a nikdy bych to do nich neřekl. Byli těmi kanály Boží milosti, kteří ustoupili do ústraní, aby tím důležitějším byl Duch Svatý. V každém případě jsem pochopil, že tak jako není křesťan jako křesťan, kněz jako kněz, tak ani člen charismatického hnutí nemusí být exemplárním příkladem celého letničního proudu a toho, jak to vlastně všechno má vypadat. Nedokonalost a hřích se vloudí všude a byl jsem usvědčen z toho, že jsem znovu několikrát usedl za soudní stolec, který náleží jedině Hospodinu a neobjektivně soudil. Rád bych vás tedy laickým okem seznámil s dějinami tohoto proudu v naší církvi, který na rozdíl od jiných proudů a hnutí nemá kupodivu žádného zakladatele a pokud chceme objasnit vznik mezi katolíky, musíme paradoxně zabloudit mezi východní křesťany a bratry protestanty.

Z Arménie až do Ameriky? Boží cesty jsou nevyzpytatelné

Naplnění Duchem Svatým, nebo v terminologii charismatické obnovy „křest v Duchu Svatém“, byl něčím, co velmi dobře znali pravoslavní křesťané. Jezuitský teolog Leopold Slaninka zkoumající vznik letniční obnovy zdokumentoval, že koncem 19. století se ruští pravoslavní přičinili o to, že vylítí Ducha s některými vnějšími mimořádnými projevy prožili i arménští křesťané, byť v jiném stylu než dnešní letniční křesťané. Jistý Efim Gerasimovič Klubniken v arménské vesničce Kara Kala prorokuje velké krveprolití arménskému národu a vybízí své krajany, aby se přestěhovali ze země nejlépe na druhou stranu oceánu, do USA, kde budou svědky Boží mimořádné přízně. Ti, co uvěřili, se skutečně zachránili, a to před hroznou genocidou roku 1914, kdy turečtí vojáci zahnali dvě třetiny arménskému obyvatelstvu do pouště a během pochodů smrti je všechny pozabíjeli. Někteří z těch, kteří utekli do Ameriky před krveprolitím, se stali svědky vzniku letničního hnutí v protestantismu a později katolicismu.

Papež Lev XIII. a protestanti spojeni Duchem Svatým?

Je to zajímavé, ale počátek letničního (charismatického) hnutí vůbec datujeme k 1. lednu 1901. V texaském městě Topeka mladá studentka biblické školy Agnes Ozman požádala metodistického kazatele Charlese Parhama, aby na ni vložil ruce, jak to studenti četli v rámci výuky ve Skutcích apoštolů, a aby se pomodlil, ať je naplněna Duchem Svatým. Agnes při modlitbě prožila hlubokou náboženskou zkušenost a dostala dar jazyků. (Na dnešní dobu trochu exotický dar, jehož význam jsem dlouho neznal. Je však třeba dodat, že na rozdíl od některých protestantů, katolíci a pravoslavní křesťané mají za to, že když někdo tento dar jazyků nedostal, neznamená to, že by nebyl Duchem Svatým naplněn.) Pak se k modlitbě s metodistou přidali i další studenti a prožili podobnou zkušenost. Překvapující je, že právě v ten den a časově ještě před touto modlitbou se na jiném místě světa, v Římě, papež Lev XIII. na popud dnes již blahoslavené řeholní sestry Eleny Guerri modlí, aby Duch Svatý obnovil církev a celý svět. Sestra Elena totiž papeže upozornila na to, že osoba Ducha Svatého byla v katolické církvi dost opomíjena.

Protestant zvaný „Pan Letnice“ na II. Vatikánském koncilu

Hnutí, které se začíná označovat jako letniční, protože dává důraz na to, že každý křesťan a každé křesťanské společenství by mělo prožít Letnice, se pod vedením černošského kazatele Williama Seymora šíří do dalších částí USA. V roce 1906 jdou dva přistěhovaní Arméni Demos Shakarian a Magardich Mushegen hledat zaměstnání a procházejí ulicí Azusa street v Los Angeles. Jsou nesmírně udiveni, když se setkají se společenstvím věřících, které chválí Pána Boha v různých jazycích. Stojí u zrodu velkého proudu v celém křesťanství, které mělo svou přípravu už v Arménii, jak již bylo zmíněno, a začínají se na nich naplňovat slova onoho zmiňovaného arménského proroka o Boží přízni. Oheň Ducha Svatého se šířil mezi dalšími protestanty, a i když neměli v plánu opustit své domovské protestantské denominace, protože naráželi na nepochopení a odmítnutí svých spoluvěřících, založili pentekostální církev. Až později jeden z protestantských pastorů David du Plessis, dnes nazývaný „pan Letnice“, původem z Jižní Afriky, přispěl k tomu, že se letniční obnova dostala i do velkých luteránských a kalvínských církví a přes Světovou radu církví se dostal až na zasedání II. Vatikánského koncilu jako letniční křesťan. Koncil se snaží reagovat na aktuální problémy začínající postmoderní doby na podnět svatého papeže Jana XXIII., který celé koncilní dílo začíná velkou modlitbou k Duchu Svatému.

Bůh si vybírá obyčejné studenty

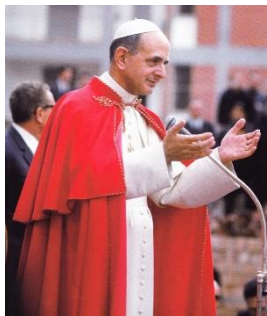
Po koncilu dva katolíci profesori univerzity v Pittsburgu slyšeli, že u protestantů docházelo k tzv. vylíti Ducha Svatého. Při pohledu na několik přátel z blízkých denominací zjistili, že po prožití osobních Letnic dochází k úplně novému poznání Hospodina. Na těchto lidech bylo vidět, že víra pro ně nebyla již jenom teorie a hromada pouček, ale že do víry těchto lidí zvláštním způsobem vstoupila nová dimenze – osobní horlivý vztah k Bohu. Tito dva kněží zatoužili poznat osobně Boha tak, jak to viděli u těchto bratří protestantů. Za úkol dostali přečíst si dvě knihy: Dýka a kříž od Davida Wilkersona a Muvili jinými jazyky od Johna Sherrilla. Po přečtení knih a modlitbách dostali to, o čem žádali.

Dne 17. února 1967 pak uspořádali na půdě katolické university Duquesne v Pittsburgu duchovní obnovu, při které svým studentům chtěli předat to, co sami získali. Setkání se zúčastnilo 30 studentů a profesorů. Byli to lidé, kteří přes svůj autentický křesťanský život pociťovali prázdnotu a nemohoucnost v životě modlitby. Jako by jejich křesťanský život byl především jejich vlastním výtvozem a spočíval jenom na jejich vlastní pili, vůli a výkonu, a to je všechny vyčerpávalo a nepřinášelo očekávané ovoce. Dospěli k tomu, že křesťanský život nemůžeme chápat jen jako cestu za lidskou dokonalostí. Vlastními silami nic nezmůžeme. Člověk se musí nechat otevřít pro moc a sílu shora, pro Boží lásku, která je „rozlita v našich srdcích skrze Ducha Svatého“. (Řim 5,5) To vše bylo zároveň obsahem duchovní obnovy. Jedna ze studentek hledala svou přítelkyni a když šla do kaple, nakoukla i tam. Prostor byl citelně naplněn Boží přítomností. Tak jak to nikdy předtím nezažila. Překvapená zůstala v kapli a dala se unášet přítomností Pána. Všichni, co vešli do kaple po ní, byli podobným způsobem vtaženi do přítomnosti Boží. Nakonec celá skupina prožila Boží blízkost způsobem, který do té doby neznali. Spontánně se modlili, chválili Boha a modlili se v jazycích. Účastníci měli množství přátel i z jiných univerzit, kterým svůj prožitek sdělili a začali se společně s nimi modlit za letniční zkušenost. Například již 4. března 1967 se na katolické univerzitě Notre Dame v South Bende, stát Indiana, setkali studenti, kteří prožili podobnou

zkušenost. Není možné úplně popsat šíření charismatické obnovy u katolíků, snad jen ho přirovnat k požáru s velkým množstvím ohnisek, šířícím se po celém světě.

Papežové otevření pro nové hnutí obnovy

Někteří církevní představitelé byli z nového hnutí víc vystrašení, než příjemně překvapeni. Např. kardinál Ruffi, který zastával názor, že dary Ducha Svatého (charismata), o kterých čteme v Bibli, jsou záležitostí minulosti. Přesto se koncilním otcům povedlo prosadit, aby se o charismatech na koncilu mluvilo jako o darech, které Bůh dává v každé době. **Bl. Papež Pavel VI.** také jmenoval zvláštního zmocněnce pro charismatickou obnovu, který měl celý vývoj hnutí sledovat. Šlo o kardinála Suenense, jednoho z moderátorů II. Vatikánského koncilu. Díky jeho pečlivému vzhledu do celé situace a mnoha osobním rozhovorům s účastníky nového probuzení měla charismatická obnova v katolické církvi na rozdíl od protestantských denominací od počátku církevní schválení.

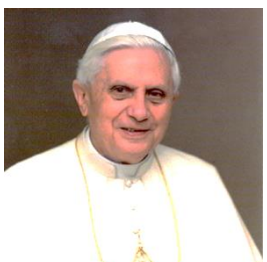
Papež Pavel VI. přijal v roce 1975 na svatopetrském náměstí v Římě 10 000 charismatiků a oslovil je kromě jiného slovy: „*Charismatická obnova je šance pro církev i pro svět. (...) Jsme synové a dcery a ty nás vedeš k jednotě celé církve skrze obnovu, duchovní obnovu, katolickou obnovu, skrze obnovu v Duchu Svatém. Jsme šťastni, že vidíme znaky a znamení této obnovy.*“ (Letnice 1975) Od 70. let 20. století vznikají mnohá díla jako komunita Emanuel, u jejichž vzniku stál Lanza del Vasto, Domovy lásky (Foyers de Charité), Betlémské sestry, Komunita svatého Jana, Archa Jeana Vaniera a další modlitební skupiny po celém světě.

Je třeba říci, že charismatická obnova byla kromě Pavla VI. podporována i dalšími papeži.

Římě 11.12. 1979)

Sv. Jan Pavel II.: „*Kdekoliv Duch Svatý působí, zanechává lidi v úžasu. Přináší události úžasných novinek. Radikálně mění osoby a dějiny. (...) Jsem přesvědčen, že toto hnutí je znamením působení Ducha Svatého. Svět dnes ještě více potřebuje činnost Ducha Svatého a mnoho nástrojů pro toto působení. (...) Nyní vidím toto hnutí, toto působení všude.*“ (Soukromá audience papeže s radou ICCRO – Mezinárodní organizace katolické charismatické obnovy v

Benedikt XVI.: „*Dnes bych rád vyzval všechny: objevme, bratři a sestry, krásu křtu Duchem Svatým; vezměme znovu na vědomí náš křest a naše biřmování, prameny milosti, jež jsou stále aktuální.*“ (Letnice 2008)

“*To, co se učíme z Nového Zákona o charismatech, darech Ducha Svatého, a co se objevovalo jako viditelné znamení přicházejícího Ducha Svatého, není jenom historická událost týkající se minulosti, ale zároveň realita dneška. Je to ten samý božský Duch, duše církve, který působí v každému věku a tato tajemná a efektivní intervence Ducha jsou manifestací v naší době prozřetelnostním způsobem. Hnutí a nové komunity jsou vylitím Ducha Svatého v církvi a v současné společnosti. Proto můžeme v pravdě říci, že jeden z pozitivních elementů a aspektů Katolické charismatické obnovy je přesně jejich důraz na charismata nebo dary Ducha Svatého a jejich jádro leží ve společenství církve.*“ (Účastníkům shromáždění organizovaného Společenstvím katolických charismatických komunit v Římě 31. října 2008)

Papež František: „*Vy, členové Charismatické obnovy, jste od Pána dostali velký dar. Vaše hnutí se zrodilo působením Ducha Svatého, abyste se stali proudem milosti v církvi a pro církev. Toto je vaše definice: být pramenem milosti.*“

Svatý otec František se na římském olympijském stadionu setkal 2.6.2014 s 52 tisíci členy tohoto hnutí z 55 krajín světa, kde řekl: „*Když uvažuji o vás, charismatických, vyjevuje se mi obraz církve, ale zvláštního pohledu. Myslím na velký orchestr, kde se každý nástroj odlišuje od druhého a také jejich zvuk je odlišný. Všichni jsou však nezbytní pro hudební soulad. Svätý Pavel o tom mluví ve 12. kapitole 1 Kor. Tedy stejně jako v orchestru, si, prosím, v obnově nikdo nemůže myslet, že by byl důležitější nebo významnější než druhý. (...) Nikdo nemůže říci: „Já to tu řídím.“ Stejně jako celá církev, také vy máte jedinou hlavu, jediného Pána: Pána Ježíše. On vede obnovu. A toto můžeme říci v síle, kterou nám Duch Svatý dává. Nikdo totiž bez Ducha Svatého nemůže říci, že Ježíš je Pán.*“ Svoji promluvu pak papež zakončil slovy: „*A vás všechny, charismatiky světa, očekávám, že budete spolu s papežem slavit své velké jubileum o Letnicích roku 2017 na náměstí sv. Petra.*“

(článek zpracoval P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.)

CÍRKEV JÍ ZAKÁZALA PSÁT A PUBLIKOVAT. PAK V NÍ ROZPOZNALA ŽENU PLNOU DUCHA A BLAHOŘEČILA JI.

BLAHOSLAVENÁ SESTRA ELENA GUERRA

Ráno 1. ledna 1901, ještě předtím, než Agnes Ozman prožila naplnění Duchem Svatým ve městě Topeka, papež Lev XIII. začal nové století vyzváním Ducha Svatého, a to na požádání sestry Eleny Guerri. Narodila se v Lucca v Itálii 23. června 1835 do rodiny, která jí umožnila běžné vzdělání. Po biřmování, které přijala již v osmi letech, aniž by ji někdo vedl ke zvláštní úctě k Duchu Svatému, napsala:

“Od té doby, co jsem byla v kostele během novény k Duchu Svatému, cítila jsem se jako v ráji.”

Po prvním svatém přijímání toužila každý den přijímat eucharistii, přitahována láskou k Bohu. Když se jeden z jejích bratří připravoval na kněžské povolání, tajně naslouchala profesorům, kteří přicházeli do jejich domu, a naučila se dokonce i latinu. V roce 1856 se podílela na založení “Mariiny zahrádky” a “Duchovního přátelství”, dvou organizací podporujících duchovní pomoc mezi mladými lidmi, aby žili opravdovým křesťanským životem (předchůdce Katolické akce). Další rok však vážně onemocněla a nebyla schopna vůbec chodit. Když se uzdravila, byla přijata do společenství “Le Dame di Carità”, které pomáhalo nemocným, a neváhala navštěvovat dokonce i trpící cholerou, která zanedlouho zasáhla Itálii. V roce 1872 ve spolupráci s farností otevírá soukromou školu, která se věnovala vzdělávání rozmazlených dcer tehdejší buržoazie a šlechty. Její horlivost pro Boží království pokračuje a později zakládá Sestry oblátky od Ducha Svatého. Zmiňovanému papeži Lvovi XIII. napsala během osmi let 13 dopisů, ve kterých ho vyzývala k tomu, aby v celé církvi vybízel k obnově úcty k Duchu Svatému. Papež věřící pozval k modlitbě novény na Letnice 1985 v apoštolském listě Provida Matris Charitate, ve kterém se zaměřil na jednotu a jednomyslnost jako

zvláštní ovoce Ducha popisované ve Skutcích apoštolských 4,32: *Všichni věřící byli jedno srdce a jedna duše.* O dva roky později napsal encykliku o Duchu Svatém “Divinum Illud Munus”, kde vysvětluje, že Duch je první Láska Boží mezi Otcem a Synem, a vyzval k ustavičné modlitbě novény celou veřejnost. Oba dokumenty se, bohužel, dostaly k hluchým uším biskupů, kteří papežova slova nevzali vážně, a to sestra Elena hned vypožorovala a papeži napsala:

“Je sice pravda, že po zveřejnění encykliky, která, jak věřím, byla dílem Ducha Svatého, Vám, Vaše Svatosti, mnoho biskupů poděkovalo (...), to bylo dobré, ale nebylo by lepší, kdyby Vás raději také poslechlí?”

Elena napsala další dopisy a papež Lev XIII. pokaždé udělal další kroky v otázce zdůraznění osoby Ducha Svatého. Právě na návrh sestry Eleny začal 1. ledna 1901 zpívat starobylý hymnus Veni Creator Spiritus a svolával Ducha Svatého na všechny křesťany. V dopisu datovaném 15. října 1900 totiž Elena napsala: ***„Necht’ nové století začne hymnem Veni Creator Spiritus..., zazpívaným na začátku půlnoční nebo ranní mše, a to v každém kostele.”***

V roce 1902 papež ve svých již 92 letech poslal kopii encykliky zvané “Ad fovendum in cristiano populo” všem biskupům a připomněl jim ustavičnou a nutnou modlitbu novény k Duchu Svatému a trval na tom, aby se ji věřící ustavičně modlili za jednotu všech křesťanů. Přes papežovo úsilí však snaha nebyla přijata s velkou odezvou vzhledem k pohnuté době na začátku 20. století. V Itálii se konfiskoval církevní majetek, bylo zavřeno 1322 klášterů a 57 492 řeholníků bylo vyhnáno ze svých domovů. To všechno, co my známe z komunismu s podobnou argumentací, v Itálii proběhlo jen částečně a chvilkově pod vedením premiéra Camilla Cavoura na přelomu 19. a 20. století. Kromě toho vstoupila do církve vlna modernismu, na které bylo odsouzeno i několik opravdu kvalitních křesťanů, a to z důvodů úzkostlivého strachu před bludy, do kterých se zamotali jiní současníci. Avšak sestry kongregace Ducha Svatého nadále pokračovaly v modlitbě, jak jim ji zanechala jejich zakladatelka bl. Elena. Nový vítr Ducha Svatého přišel paradoxně přes Atlantik a protestantismus až v roce 1967 na duchovních cvičeních na Duguesne univerzitě v Pittsburgu a nezasáhl nejdřív nejvyšší vrstvy církevní hierarchie, ale obyčejné studenty školy, kterou v roce 1878 založili bratři Kongregace Ducha Svatého. Jak zajímavé bylo pozorovat šíření živého ohně Ducha Svatého v roce, kdy hippies prožívali své “Summer of Love” v San Franciscu a skupina Beatles přes jogína Maharishi Mahesh Yogiho se snažila odlákat mladé lidi od křesťanství k hinduismu a filosofii New Age.

Cesta obnovy v Duchu Svatém rozhodně nebyla jednoduchá. Samotní charismatici udělali hodně chyb. Na druhé straně však existovala i přílišná podezřavost při kontaktu s charismatickými dary včetně daru jazyků, která někdy připomínala ostražitost farizeů, kteří při kontaktu se zázraky nazvali Ježíše přímo posedlým. Dodejme, že tato přehnaná ostražitost a nezdravá podezřavost přinesly problémy i samotné sestře Eleně, která byla také obviněna z modernismu kvůli tzv. “letničnímu kacířství” (jak bylo zpočátku označeno letniční hnutí) a 20. září 1906 ve věku 71 let byla krutě zaskočena, odsouzena a pod přísným dohledem jí bylo zakázáno psát a publikovat posledních osm let jejího života. Rehabilitace se jí dostalo až za papeže Jana XXIII., který ji v roce 1959 blahořečil a dal jí titul “Apoštolka Ducha Svatého”. P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

CITÁTY BLAHOSLAVENÉ ELENY:

"Lidé se oddávají různým druhům zbožnosti, ale jsou zticha, pokud jde o to nejdůležitější uctívání, a to je uctívání Ducha Svatého. To by mělo být první. Lidé recitují spoustu novén. Ale tu jedinou novénu, kterou dokonce nařídil sám náš Spasitel osobně, a kterou se modlila dokonce i Panna Maria a apoštolové, na tu zapomněli. Kazatelé chválí všechny svaté, ale kdy slyšíme kázání o úctě k Duchu Svatému..."

„Ach, kdyby se jen jednomyslné a vznešené modlitby konečně zvedaly k nebi v každé části křesťanského světa tak, jako tomu bylo v jeruzalémském večeradle, aby vše znovu prozářil Boží Duch.“

„Letnice neskončily. Pokračují v každé době a na každém místě, protože Duch Svatý si přeje dát se všem, kteří ho chtějí přijmout. Proto nemůžeme závidět apoštolům a prvním věřícím. Jen musíme uzpůsobit sami sebe, abychom ho dobře přijali a přijde k nám tak, jak přišel k nim.“

FOTOREPORTÁŽ Z OSLAVY 50. VÝROČÍ ZAČÁTKU CHARISMATICKÉ OBNOVY V KATOLICKÉ CÍRKVI

S páterem Davidem jsme se ještě loni ze zvědavosti přihlásili na slavení 50. výročí vzniku charismatické obnovy v katolické církvi. Slavnostní program začal již ve středu 31. května generální audiencí s papežem Františkem na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Zde bychom se s vámi chtěli podělit o reportáž z této zajímavé zkušenosti.

Do Říma jsme přijeli v úterý 30. května. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné, a tak jsme na letišti potkali kardinála Duku, ředitele sekce pro mládež Jendu Balíka, našeho biskupa Jana Vokála nebo faráře z Ledče nad Sázavou,

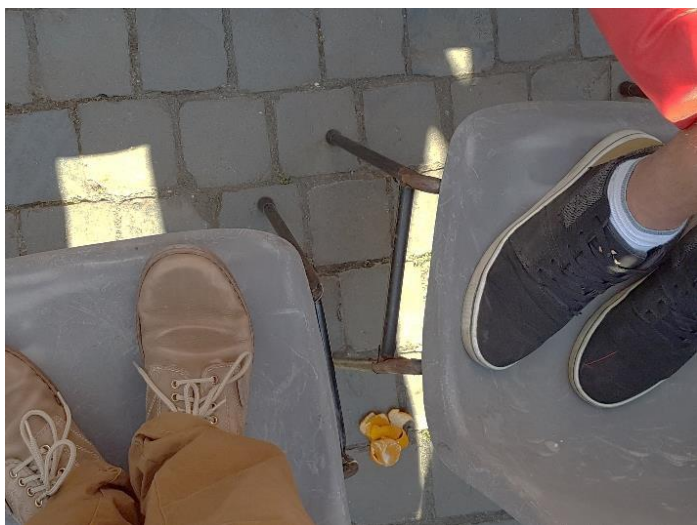

opatem.

kteří letěli do Říma kvůli jiné příležitosti. V každém případě nám záda v letadle jistil sám kardinál. :-) Člověk si to takto nikdy nenaplňuje. Díky pomoci našeho spolubratra Tomáše Högera, který pracuje na generalátě, jsme byli z letiště odvezeni přímo do našeho domu blízko Circo Massimo. Když jsme překročili práh generálního domu, právě na starých hodinách v přízemí odbíjela patnáctá hodina, hodina Božího milosrdenství. V rámci registrace, kterou jsme provedli v Lateránské bazilice, jsme obdrželi červené kšiltovky, díky kterým jsme nikdy nemohli zabloudit, když jsme se chtěli dostat na nějaký program. Každý účastník byl takto označen, a podle „červených čepiček“, jak jsme spolupoutníky nazvali, bylo vše jednodušší. Po příjezdu jsme se večer zdrželi na generalátě a využili možnost seznámit se s bratry domu včetně posezení s generálním

Protože přímo ve Vatikánu pracuje již léta náš francouzský spolubratr Bernardo Ardura, který má auto s vatikánskou poznávací značkou (a to je velká výhoda), bez problémů nás na druhý den ráno po mši svaté s Tomášem Högerem odvezl přímo na náměstí sv. Petra. Tak jsme se bez lístků na generální audienci dostali na poměrně velmi dobré místo. Ještě předtím nás Bernardo povozil autem po Vatikánu. Abychom lépe viděli, na náměstí jsme využili možnost stoupnout si na židle. Seznámit se s lidmi z celého světa (jako o

Letnicích) nebyl žádný problém. Mimochodem, každý africký národ přijel v kostýmech ušitých přímo na tuto příležitost.

Odpoledne jsme se vydali po památkách, a protože v různých římských kostelích začaly zajímavé přednášky, navštívili jsme např. baziliku sv. Anastázie nedaleko generalátu, kde jsme měli možnost vidět zajímavé obrazy

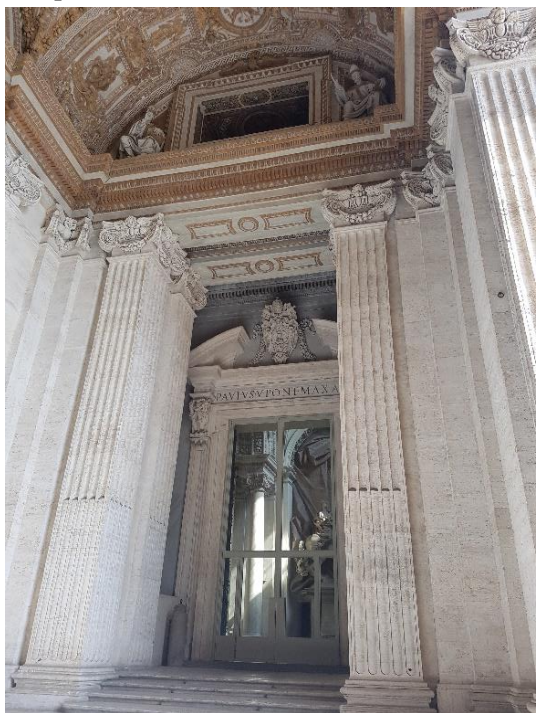

namalované na téma seslání Ducha Svatého. Při prohlížení maleb jsme si všimli řady lidí v prostřední uličce, za kterou se právě modlil jeden člověk zdviháním rukou. Tak jsme se rozhodli zařadit na konec dlouhé fronty, která se neustále pohybovala směrem ven z kostela, a vypadalo to tak, že za chvíli budeme na nádvoří. Tu se najednou dotyčný modlící člověk objevil před námi se slovy: „Poslední budou prvními,“ a už se za nás modlil.

Pak jsme se vydali do baziliky Santa Maria Maggiore, kde měla proběhnout mše svatá. Přes velikost baziliky se nám pro velký počet poutníků nepovedlo dostat dovnitř, a tak jsme se

připojili k různým národům modlícím se před bazilikou. Africká radost nás nenechala pasivními a hned jsme se připojili ke skupince, která se modlila za zpěvu a tance.

Boží Prozřetelnost nás večer zavedla do baziliky Santa Maria delle grazie, kde jsme opět natrefili na neznámého kazatele, který se modlil za Ducha Svatého pro všechny účastníky. Vedle nás seděla jedna Italka, která nás ještě též večer pozvala do svého bytu a požádala nás, abychom jí bydlení požehnali. Nakrmila nás dobrými zeleninovými muffiny a nočním Římem jsme se vrátili pěšky na generalát. Mimochodem, po celou dobu jsme chodili pěšky, a tak bylo běžné, že jsme denně ušli průměrně kolem 19 kilometrů.

Na druhý den (čtvrtek) jsme nutně potřebovali sehnat lístky na koncelebraci s papežem Františkem, protože tuto situaci jsme podcenili a nenapadlo nás, že abychom mohli sloužit na náměstí sv. Petra, je potřeba zvláštního lístku. Na generalátě již nebyla šance povolení získat. Ani otec Bernardo již neměl takovou možnost. A tak jsme využili poslední eso, které jsme měli v záloze, augustiniána Pavla Benedika, který mě učil italštinu na gymnáziu a dostal se až do papežské sakristie jako sakristián. V ten den sice neměl dost času, ale v okamžiku, kdy jsme brouzdali po kopuli sv. Petra, nám zavolal zpátky a stačilo počkat u jednoho zajímavého vchodu a už jsme lístky měli. Pak nás ještě pustil do Sixtinské kaple a nám nezůstalo už nic jiného než děkovat jemu, a především Pánu Bohu, že jeho cesty jsou opravdu nevyzpytatelné. O vše se postaral. Musíme oba potvrdit, že celý pobyt se nesl v znamení zázraků. Nebyl den, kdy se nestalo něco mimořádného.

Večer jsme opět dorazili do baziliky sv. Anastázie u Circo Massimo, kde začalo jubileum kněží. Seděli jsme vedle kněží z Argentiny a poslouchali jsme nádherné svědectví Patti Mansfield a sestry Briege McKenna, která nás na konci srpna osobně navštíví, a která svůj život zasvětila modlitbě za uzdravení kněží.

V pátek se v Itálii slavil státní svátek. U generalátu začal průvod různých záchranářských a ozbrojených složek směřujících až ke Colosseu, a jak jinak, měli jsme štěstí si vše prohlédnout. Dokonce jsme stihli vidět i italskou trikolóru vypuštěnou italskými stíhačkami. V pátek se Lateránská bazilika proměnila na velké večeradlo, kde se modlilo hodně přítomných poutníků.

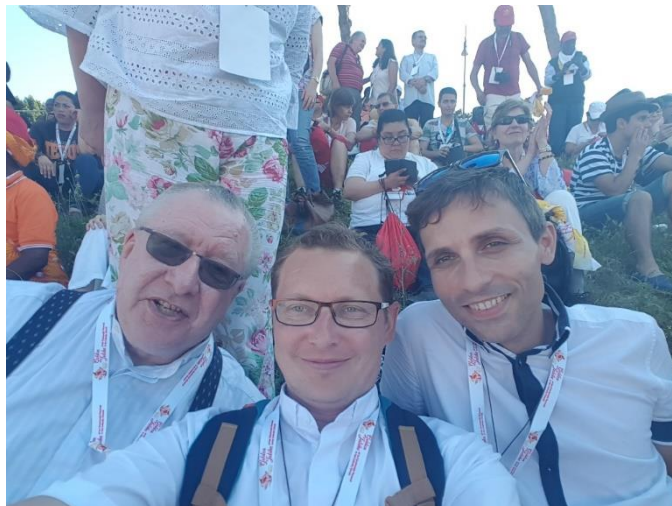

co jsme prožili, a to tady nemám prostor popsat ty vnitřní pocity...

V ten večer jsme využili vyhrazená místa pro kněze, a tak jsme se seznámili s mnoha dalšími kolegy z celého světa. Eucharistii celebroidl kardinál Kevin Joseph Farrell a předcházely jí bohaté chvály. Po návštěvě římských památek jsme se v sobotu opět ocitli na stejném místě a očekávali začátek ekumenické svatodušní vigílie, na které promluvil papež František, Raniero Cantalamessa a několik protestantských letničních křesťanů. Modlili jsme se obklopeni křesťany z Argentiny, Afriky, Skotska, Mexika, USA atd.

Italský státní svátek jsme posvětili mraženým džusem, který se v ten den prodával v barvě trikolóry. No a odpoledne jsme již doputovali na Circo Massimo, antického prostoru, kde večer začal společný program všech slavicích poutníků. Z bezpečnostních důvodů jsme museli přijít dřív a spočinout na rozpáleném římském slunci. A kupodivu jsme potkali našeho starého známého Patricka Collinse, který se s námi na chvíli ukryl před sluníčkem. Ještě stále nevěříte na zázraky? Je neuvěřitelné,

Po nádherném prožití vigilie a skvělé promluvě papeže Františka jsme potkali francouzského kněze Daniela Ange, který byl letos již podruhé hostem Katolické charismatické konference v Brně. Protože jsem si nebyl úplně jistý, zda-li je to on, P. David využil možnost podívat se na cedulku, kterou měl zavěšenou na krku, která moje dohady potvrdila. Dostali jsme od něho požehnání s křížem, který nosil s sebou.

Cestou na generalát jsme se přidali ke skupině zpívajících a tančících Afričanů, kteří při nenapodobitelném pochodu zpívali píseň o tom, jak se putuje do Zaslíbené země. Mimochodem, držet se Afričanů se nám vyplatilo i na druhý den, to jest v neděli. Dostali jsme se do dlouhé fronty před náměstím sv. Petra s lístky ke koncelebraci. Čas neúprosně běžel. Rychle jsme se zorientovali a pozorováním zjistili, že právě Afričani vědí, jak se dostat co nejrychleji na náměstí. Ze solidarity se drželi jeden druhého, a tak jsme se do jejich řetězu zapojili i my. Malá kontrola přes švýcarského gardistu a už jsme byli v sakristii určené pro koncelebrující kněze.

Z úsporných důvodů kabinkového zavazadla jsme si s sebou vzali jenom bílou štolu a červená nám chyběla. Naštěstí nám nějaký kněz z ciziny poradil, že pokud nechceme, aby nás vyřadili ze slavnostního průvodu, ať si jdeme půjčit z papežské sakristie červenou štolu, která se nacházela na stolku v přední části dlouhé chodby.

Tak jsme učinili, ale jak je na fotografii vidět, kněží s bílou štolou bylo více a žádný „vyhazov“ se naštěstí nekonal. Protože jsme oba rozdávali na náměstí eucharistii, měli jsme možnost dostat se do prázdné baziliky sv. Petra a procházet kolem připraveného papamobilu, na který papež nasedl během generální audience.

No a po slavení eucharistie s papežem, který nám v závěru hezky požehnal, jsme se se spolubratrem Tomášem vydali do Ostie k moři, což je z Říma půlhodinka vlakem. Právě zde zemřela svatá Monika, matka sv. Augustina, a my jsme se pod horkým římským sluncem konečně osvěžili i fyzicky. P. Tomášovi děkujeme za příkladnou pohostinnost, s jakou se nám po celou dobu pobytu věnoval.

(P. Tadeáš a P. David)

VTIPY

Pepa a Franta si založí obchod a nad něj dají nápis "MÁME VŠECHNO".

Tři kamarádi jdou kolem a rozhodnou se, že to vyzkouší.

Přijde první a říká: "Poprosil bych 15kg těžké pštroší vejce."

Pepa se poškrábe na hlavě, vejde do skladu a volá: "Frantó, máme tu někde 15kilové pštroší vejce?"

"No jasně, regál číslo 20, druhá polička." Pepa donese vejce překvapenému zákazníkovi, ten zaplatí a na řadě je druhý kamarád. "Máte zelenou býčí kouli?"

Pepa jde do skladu a ptá se po zelené býčí kouli. Franta odpovídá: "No jasně, osmej regál, pátá polička." Pepa donese, zákazník zaplatí a třetí kamarád vidí, jak s jeho kamarády vypekli a rozhodne se, že jim to vrátí;

"Já bych poprosil 10 kilo ničeho." "Co že byste poprosil?" "No, 10 kilo ničeho."

Pepa se poškrábe na hlavě, a volá do skladu: "Frantó, máme tu někde 10kg ničeho?" "Co jestli máme?" "No 10 kilo ničeho." "Ty vole a kdo to chce?" "No zákazník." "Viš co, tak mi ho sem pošli."

Franta se zákazníkem prochází ztemnělou halou plnou regálů jen se svíčkou, zavede ho do temné místnosti, zavře dveře a svíčka zhasne. Najednou Franta vylekaně: "Ty vole, vidíš něco?" "Nic!" "Tak si naber 10 kilo a vypadni!"

Prosím tě, Pepo, až v neděli přijde ten nápadník naší Jarmilky žádat o její ruku, tak ho normálně přivítej. Nemusíš mu hned líbat ruce a oslovovat ho: Náš spasiteli...!

Manželé si prohlížejí hrad.

Dojdou ke hradní studni a průvodce říká:

"Ta studna je hluboká 50 metrů a říká se, že kdo do ní hodí minci a něco si přeje, tak se mu to splní." Chlápek tam hodí korunu, manželka se nahne za ní a přepadne dolů. Chlápek se otočí na průvodce a povídá:

"Do háje, to jde ale rychle."

David Coperfield jede na návštěvu do České republiky. Na hraničním přechodu ho zastaví celníci:

"Mistře, mohli byste nám, prosím, ukázat nějaké to kouzlo?"

"Ale jistě..." a nechá na kapotě svého vozu zmizet šálek kávy.

"Hmm, to je dobrý, ale to my umíme lepší kouzlo - vidíte támhle ty tři kamióny plný lihu?"

"Ano, vidím."

Celník orazítkuje tři dokumenty: "Čáry máry fuk - a je tam hrášek!"

LETNICE – STAŇ SE TÍM, KDO JSI!

To, čeho byli svědky první křesťané o Letnicích, dostává se každému z nás v tzv. iniciačních svátostech: ve sv. křtu, v biřmování a v nejsv. Eucharistii. To jsou pro nás – osobní Letnice – Duch Svatý, který v ohnivých jazycích sestoupil viditelně na svaté apoštoly, sestupuje neviditelně na každého pokřtěného, biřmovaného a eucharistií prožívajícího křesťana stejně skutečně a se stejnou mocí. Každý se stává „pomazaným“, „Kristem“ podle vzoru Ježíše Mesiáše. Každý je označen pečeti charismat Utěšitele. V okamžiku našeho křtu, biřmování a ve sv. přijímání přichází Svatý Duch, aby spolu s Kristem přebýval v nejvnitřnější svatyni našeho srdce. Ačkoli říkáme „Přiď Duchu Svatý!“, On je totiž v nás. „Vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista“ (Gal 3,27). „Nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás bydlí Boží Duch?“ (1Kor 3,16).

Jakkoliv nedbalý a netečný může být křesťan ve svém životě, není mu tato základní přítomnost Ducha Svatého nikdy zcela odňata. Avšak dokud nespolupracujeme s Boží milostí, dokud posilováním vlastní svobodné vůle neusilujeme o život podle přikázání a evangelia, zůstává v nás přítomnost Ducha Svatého skrytá a nevědomá. Jako poutníci na cestě máme za úkol pokračovat z místa, kde je přítomnost a činnost Ducha Svatého v nás skryta, k místu plného uvědomění, kde poznáváme moc Ducha Svatého otevřeně, přímo, s plným souhlasem našeho srdce. Kristus říká: „Přišel jsem na zem uvrhnout oheň, a jak bych si přál, aby se rozhořel!“ (Lk 12,49). Jiskra Letnic Ducha Svatého, která v každém z nás existuje, má být zapálena v živý plamen. Tak se staneme tím, kým jsme!

Ovocem Ducha Svatého je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost a zdrženlivost (Gal 5.22). Plné vnímání činnosti Ducha Svatého může být něčím, co prostoupí náš celý duchovní život. Každý nemusí mít nápadnou „zkušenost obrácení“. Tím méně je třeba ke kdekomu „mluvení v jazycích“. Většina současných pravoslavných má velké výhrady k té části „letničního hnutí“, které považuje „jazyky za rozhodující a nezbytný důkaz toho, že je někdo pravým nositelem Ducha Svatého.“ Dar „jazyků“ byl samozřejmě v apoštolské době častý, ale od poloviny 2. století se stával čím dál tím méně obvyklým, i když nikdy zcela nevymizel. V každém případě sv. Pavel trvá na tom, že to je jeden z méně důležitých duchovních darů (viz 1Kor 14,5).

Pokud je „mluvení jazyky“ ryze duchovní, zdá se, že představuje postoj „volného průchodu – rozhodující moment ve zhroucení naší hříšné sebedůvěry a její nahrazení ochotou dovolit Trojjedinému a Trojsvatému Bohu jednat v nás“. V ortodoxní tradici tento postoj „volného průchodu“ častěji přijímá podobu „daru slz“. „Slzy“, říká sv. Izák Syrský, „označují hranici mezi tělesným a duchovním stavem, mezi stavem podřízenosti vášním a stavem čistoty.“ A v pamětihodné pasáži píše: Vnitřní člověk se rodí jedině s proléváním slz. Když dosáhneš tohoto daru, věz, že tvůj duch vyšel z vězení tohoto světa a postavil se na cestu, která vede k novému věku. Tvůj duch v tu chvíli začíná dýchat podivuhodný vzduch, který se tam nalézá, a to je důvod k prolévání slz. Čas narození duchovního dítěte je na dosah ruky a porodní bolesti se stupňují. Milost, naše společná matka, spěchá mysticky zrodit duši, obraz Trojjediného a Trojsvatého Boha, nese jí vpřed za světlem budoucího věku. A když přijde čas porodu, rozum začne tušit něco z věcí toho jiného světa – jako jemnou vůli nebo jako dech života, který je dáván novorozencově tělesné schránce. My však nejsme zvyklí na takovou zkušenost, je pro nás jen těžko snesitelná a naše tělo je náhle přemoženo pláčem smíšeným s radostí.

Z východní liturgie:

Svatý Duch je světlo a život, živé zřídlo poznání,
Duch moudrosti, Duch porozumění, milující, spravedlivý,
plný vědění a moci, odstraňující naše nedostatky,
Bůh, který nás činí bohy, oheň z ohně vystupující,
hovořící, pracující, rozdávající dary a milosti.
Jím byli korunováni všichni proroci, apoštolové a mučedníci.
Podivuhodné bylo to poselství, podivné bylo to vidění
o Letnicích: Oheň sestoupil dolů a udělil všem dary milosti!
Duch Svatý dává všechno:
Otvírá zřídla proroctví,
posvěcuje kněze,
negramotné vyučuje moudrosti,
z rybářů dělá teology.
Udržuje celou stavbu církve v jednotě.
Je stejné podstaty a na jednom trůnu s Otcem a Synem.
Ó Přímlovce, sláva Tobě!

Existuje zajisté mnoho druhů slz a ne všechny jsou darem Ducha Svatého. Kromě duchovních slz známe slzy zlosti a smutku, slzy prolévané v sebelítosti, sentimentální a emocionální slzy. K tomu, abychom byli schopni rozlišovat, je dobré vyhledat pomoc zkušeného duchovního otce (starce). Rozlišování je ještě důležitější v případech „jazyků“. Často to není Boží Duch, který promlouvá skrze jazyky, ale druh člověčiny, duch autosugesce a davové hysterie. Jsou dokonce případy, kdy „mluvení v jazycích“ je formou démonické posedlosti. „Milování, nedůvěřujte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li od Boha,“ píše sv. Jan. (1Jn 4,1)

Proto ortodoxie, jakkoli trvá na potřebnosti kontaktu s Duchem Svatým, trvá také na nutnosti rozlišování a střízlivosti. Náš pláč, a stejně tak účast na ostatních darech Ducha Svatého, musí být očišťován od veškeré fantazie a emocionálního vzrušení. Dary, které jsou ryze duchovní, nesmějí být odmítány, ale nikdy bychom o ně neměli usilovat pro ně samotné. Naším cílem v životě modlitby není dosáhnout pocitů, či „vnímatelských“ zkušeností jakéhokoliv druhu, ale prostě a pouze sladit naši vůli s Boží. Často říkávám: „Nalaďme svá srdce na velikonoční frekvenci či melodii Ducha Svatého!“. „Nestojím o váš majetek“, říká sv. Pavel (2Kor 12,14), totéž říkejme i my Bohu. Neusilujme o dary, ale o Dárce života!!!
P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

OSOBNÍ PŘÁTELÉ BENEDIKTA XVI. NA NÁVŠTĚVĚ V ŽELIVĚ

23. srpna se slavení eucharistie zúčastnili dva kněží, dvouvaječná dvojčata z Německa, farář Dr. Martin Trimpe a farář Reinhard Trimpe. Jeden z nich, úspěšný držitel dvou doktorátů, byl přímo studentem papeže Benedikta XVI., tedy Josepha Ratzingera. Oba pravidelně emeritního papeže minimálně jednou v roce navštěvují a moc dobře ho znají.

Bratři byli v Želivě se svým českým přítelem, Mgr. Stanislavem Berounským, skoro týden na dovolené. Když jsem měl v sobotu večer možnost s nimi mluvit, byli nadšeni z příležitosti kázat při mši svaté a sami navrhli, že by se kázání mohlo odehrát formou otázek a odpovědí, abychom lidem sdělili přijatelným způsobem jádro našeho večerního dialogu týkajícího se Ježíšova podobenství o plevu a pšenici. Považovali to za mimořádnou událost, že oni, Němci, národ poznačený diktaturou nacismu, který napáchal značné škody i v českých zemích, mohl předstoupit před Čechy a promluvit. Řekl bych, že byli přímo dojati. To samé jsem pozoroval na několika lidech při nedělním kázání a sám jsem byl vnitřně pohnut jejich srdečností, otevřeností a vzděláním. Předstoupili před nás s velkou pokorou vzpomínajíc na město Xanten, rodiště svatého Norberta, které moc dobře osobně znají, a také na Lidice nebo na jiné nepravosti, které jim plevel z nedělního evangelia připomněl. Hned na začátku ocenili velkou otevřenost a přijetí, kterého se jim pokaždé při návštěvě České republiky dostává. Na otázku, zda se jim v jejich životě osvědčila Ježíšova rada, nevytrhávat plevel s pšenicí, když ještě roste, odpověděli, že jim situace byla důvěrně známá v okamžicích, kdy ve svém životě čelili zlu totálně bezmocní, a jediné co jim zbývalo, bylo čekání a modlitba, aby Bůh z toho zlého vytěžil maximální dobro. Byť se narodili ke konci II. světové války, byli konfrontováni s rozdělením národa díky další totalitě, komunismu. Na dotaz, zda se můžeme na komunisty zlobit a nenávidět je jako křesťané, vehementně odpověděli „ne“. Jedna věc je hříšník, kterého Bůh chce zachránit a miluje ho, a druhá věc je hřích a ideologie, od které nás chce Bůh osvobodit.

Zajímavé bylo jejich svědectví o papeži Benediktu XVI., kterého osobně znají. Za jeho největší vlastnost považují velkou pokoru. Je to člověk, který každému umí naslouchat a nikoho nikdy neodmítl. Byť čelil různým dotazům, vždy pečlivě odpověděl na každý. Nepatří ani ke konzervativcům, ani k progresistům, ale oba bratři ho, co se týče víry, označili za „intenzivního“. Rozuměj „ne povrchního, ale hodně hlubokého“.

Sám znám několik lidí v katolické církvi, kteří se hlásí k reformované předkoncilní liturgii papeže Pavla VI., a kteří pokoncilní liturgii slouženou tváří k lidu a v rodném jazyce považují za nepravou, mylnou a doslova neplatnou. Současného papeže Františka považují za nekatolíka a nepravého papeže, což ukazuje na velkou nevraživost malé skupiny lidí v církvi, která ale hodně křičí. Proto mě zajímalo, co vedlo papeže Benedikta XVI. k tomu, aby v rámci

liturgie povolil reformovaný latinský rítus slavení eucharistie podle papeže Pavla VI. Mám totiž pocit, že milovníci předkoncilní liturgie papežem Benediktem XVI. doslova manipulují. Vždyť podle jeho knih a spisů patřil mezi ty nejmladší, kteří pomohli k úspěšnému prosazení závěrů II. Vatikánského koncilu (1962–1965), který reformoval liturgii a obzvláště pastorační přístup pokoncilní církve k postmoderní společnosti. Stačí si přečíst jeho převratnou „Eschatologii – o posledních věcech člověka a světa“, která vyšla v sedmdesátých letech 20. století, a která zaujala i protestantský svět. Pamatuji si, jak jsem některé stránky musel číst několikrát, kvůli hutnosti obsahu, náročnosti textu a progresivnosti myšlenek vyvracejících dosavadní představy o nebi, peklu a očistci. Když jsem navštěvoval biblický kurz Epištol apoštola Pavla do Korintu na Evangelické teologické fakultě v rámci svých doktorských studií, samotní evangelíci ocenili hlubokost a „rafinovanost“ myšlenek Josepha Ratzingera.

Oba bratři svorně odpověděli, že Benedikt XVI. je rozhodně teologem II. Vatikánského koncilu. Jeho rozhodnutí povolit předkoncilní reformovanou liturgii Pavla VI. (opět to zde zdůrazňujeme, aby čtenář viděl, že Benedikt XVI. nepovolil tridentickou liturgii, ale reformovanou předkoncilní liturgii) mělo zdůraznit kontinuitu mezi dobou před koncilem a dobou po koncilu. Ratzinger chtěl zdůraznit, že Duch Svatý působí v dějinách církve, a tedy, že předkoncilní liturgie je stejně platná jako pokoncilní. Mezi nimi není žádný konflikt, jak někteří křesťané rádi a manipulativně zdůrazňují. Oba hosté potvrdili, že Benedikt XVI. sám jako papež vždycky slouží eucharistii podle nové pokoncilní liturgie, tedy tváří k lidu. Podle předkoncilní liturgie slavil eucharistii jenom tehdy, když se odehrávala v malých kaplích, a kde nebylo možné postavit obětní stůl tváří k lidu. Samotná latina jako liturgický jazyk podle reformy II. Vatikánského koncilu nikdy neměla zaniknout, protože její společné používání je vhodné obzvláště tehdy, když se jedná o mezinárodní skupinu věřících, a tak se liturgie stává tím, co všechny spojuje.

Jak se zdá, ne všechno, co se dočteme na internetu, vždy odpovídá skutečnosti. Křesťan se pozná podle lásky, ne podle toho, koho považuje za nepřítele. Čára mezi láskou a nenávistí je někdy velmi tenká. Když hledáme víc to, co nás rozděluje, než to, co nás spojuje, nikdy nenajdeme prostor pro lásku a společnou cestu. Setkání s bratřími z Německa se pro mě stalo nezaplatitelnou zkušeností. Potvrdilo mi to, co jsem si o papeži Benediktu XVI. vždycky myslel, že je člověkem, který dokonale zapadá do šlépějí svatého Jana XXIII., člověkem, který vždy hledal to, co nás spojuje víc než to, co nás rozděluje. A jak píše ve své encyklice „Deus Caritas est“, tedy „Bůh je láska“, vyjít ze sebe a myslet na druhého je to, co křesťana dělá křesťanem, ne hledat konflikt. Kéž nás Duch Svatý vede v tomto Duchu, Duchu pokory, lásky a trpělivosti, která otevírá prostor pro společenství, ne rozdělení. Martin a Reinhard všechny v závěru zajímavého kázání vyzvali k tomu, aby přijímali jeden druhého bez ohledu na inklinaci ke starší nebo nové liturgii.

VTIPY

Jde tatínek s malým Pepíčkem na procházku a potkají cizího pána. Pepíček ho vzorně pozdraví, pán odpoví a když zajde, tak se tatínek zvědavě ptá: „Ty toho pána znáš?“

Pepíček odpoví: „Ano, to je pán z ochrany ovzduší.“ Tatínek se ptá: „A jak to víš?“

Pepíček: „No, on k nám chodí, vždycky když nejsi doma a ptá se maminky, jestli je čistý vzduch.“

Tatínek volá synovi z Prahy do Vídně: "Po 45 letech se s tvou matkou rozvádíme"

Syn: "Jak to, proč? Co se děje?"

Otec: "Už to spolu prostě nemůžeme vydržet, je konec"

Syn: "Beze mě nic nepodnikejte, volám sestře do New Yorku a okamžitě přijíždím!"

Syn volá své sestře: "Naši se rozvádějí, okamžitě přijed' do Prahy!"

Sestra-dcera volá otci: "Nic beze mě nedělejte, hned jedu do Prahy"

Otec spokojeně položí telefon, obrátí se na svou ženu a říká jí: "Tak a je to. Přijedou oba a letenky si platí sami."

„Dnes jsme tady jako ve večeradle pod širým nebem, protože nemáme strach. Pod otevřeným nebem a také se srdcem otevřeným příslibu Otce. Jsme zde shromáždění „všichni věřící“. Všichni, kdo vyznávají, že „Ježíš je Pán“. „Jesus is the Lord“. Mnozí přišli z různých částí světa a Duch svatý nás shromáždil, aby vytvořil svazky bratrského přátelství, které nás povzbuzují na cestě k jednotě, abychom byli jedno kvůli poslání a ne kvůli tomu, abychom byli bez hnutí! Kvůli poslání, abychom hlásali, že Ježíš je Pán: „Jesus es el Señor“, abychom společně hlásali lásku, kterou chová Otec vůči všem svým dětem! Abychom hlásali dobrou zvěst všem národům. Abychom dokázali, že mír je možný. Není však tak snadné dokázat dnešnímu světu, že mír je možný. V Ježíšově jménu však můžeme svým svědectvím prokázat, že mír je možný! Je však možný, pokud jsme v pokoji mezi sebou. Poukazujeme-li však na rozdíly, vedeme spolu válku a nemůžeme hlásat pokoj. Mír je možný, pokud vyznáváme, že Ježíš je Pán, a evangelizujeme. Je to možné, třebaže se lišíme. To je zřejmé! Lišíme se, ale přejeme si být smířenou růzností. Ano, nezapomínejme na toto slovo a řekjeme ho všem: „smířená různost“. A toto slovo není moje, není moje. Pochází od jednoho luteránského bratra. „Smířená

různost.“

„Příchod Ducha svatého proměňuje lidi, kteří jsou ze strachu uzavření, v odvážné Ježíšovy svědky. Petr, který třikrát zapřel Ježíše, byl naplněn mocí Ducha svatého a hlásá: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali“ (Sk 2,36). A toto je vyznání víry každého křesťana! Bůh ustanovil Krista Pána, onoho Ježíše, kterého jste ukřižovali, nebo který byl ukřižován.“

„Dnes je více mučedníků než včera! Dnes je více mučedníků. Křesťanů. Ti, kdo zabíjejí křesťany, se předtím neptají: „Jsi pravoslavný? Jsi katolík? Jsi evangelík? Jsi luterán? Calvinista?“ Nikoli. „Jsi křesťan?“ a hned jej podříznou. Dnes je více mučedníků než v počátcích. Je to ekumenismus krve. Sjednocuje nás svědectví našich dnešních mučedníků. Na různých místech světa je prolévána krev křesťanů! Jednota křesťanů je dnes naléhavá jako nikdy předtím. Jednota působením Ducha svatého, v modlitbě a pomoci těm nejslabším. Jít společně, pracovat společně. Mít se rádi. Mít se rádi. A společně se snažit vysvětlovat rozdíly, usilovat o shodu a putovat. Pokud bychom zůstali nehnutě stát, nedojdeme shody, to je pravda. Duch totiž chce, abychom putovali.“

VTIPY

„A vy jste dvojčata?“

„Proč myslíte?“

„Že vás maminka oblékla stejně, jste sladcí.“

„Vystupte si a připravte si řidičský a technický průkaz.“

Jednou říká šéf policajtům:

"Zítřka se pěkně oblečte, protože jdeme na Figarovu svatbu." Policajti druhý den přišli pěkně oblečení a přišli i s kyticemi a dorty. Šéf na ně zlostně křičí: "Vy hlupáci! Jdeme na operu a ne na normální svatbu!" Jeden podřízený se naštve a říká: "Teď si frajer co, ale kdo přišel v holinkách a s udicí, když jsme šli na Labutí jezero?"

Svatý Petr uslyší klepání na nebeskou bránu, otevře a uvidí tam stát muže. Než se ho stačí na cokoliv zeptat, muž zmizí.

Po chvíli se klepání ozve znovu. Když svatý Petr otevře, stojí před ním tentýž muž, ale v příští vteřině zmizí.

"Poslyšte!" zavolá za ním svatý Petr. "Vy si ze mě děláte šprt'ouchlata nebo co?"

"Ne," ozve se v dálce, "oni se mě snaží vzkřísit."

PÍSEŇ: 10 000 REASONS /Matt Redman

Najdete na: www.youtube.com

Předohra: C G D Emi C G D

R: Bless the CLord O my Gsoul, DO my Emisoul. CWorship His GHoly Dname
Sing like Cnever be Gfore, CO Dmy Emisoul. I'll Cworship Your DHoly Gname

1. The Csun comes Gup, it's a Dnew day Emidawning.

CIt's time to Gsing Your Dsong a Emigain.

What Cever may Gpass and what Dever lies be Emifore me.

CLet me be Gsinging when the Devening Gcomes.

R:

You're rich in love and You're slow to anger.

Your name is great and Your heart is kind

For all Your goodness I will keep on singing

ten thousand reasons for my heart to find

R:

And on that day when my strength is failing.

The end draws near and my time has come

Still my soul will sing Your praise unending,

ten thousand years and then forevermore.

R.

novinka: mládežnické okénko

F C G a
Svítáním nový den se hlásí
F C G a
Zas je tu čas s novou písní vstát
F C G a
Ať bude tento den všední, nebo něčím zvláštní
F C G C
Kéž ještě večer moje píseň zní

F C
Pána chval, duše má
G F C F G
Ó, duše má, veleb Ho víc než dřív
a F G C F
On svaté jméno má, jméno má
C G C
Veleb ho víc než dřív

F C G a
Tvá láska k nám často hněv odkládá
F C G a
Jsi Nejvyšší, přesto soucit máš
F C G a
O dobrodiní Tvém v srdci stále zpívám
F C G C
Mám tisíc důvodů Ti chválu vzdát

F C G a
Až přijde den Tvého zúčtování
F C G a
Na konci sil, když se blíží můj čas
F C G a
Moje duše nepřestane Tebe dál chválit
F C G C
Po tisíc let a potom napořád

Matt Redman (narozený 14. února 1974) je anglický křesťanský zpěvák, skladatel a autor se sídlem v Brightonu ve Spojeném Království.

Bez dovolených se neobejdeme. V tuto dobu přichází ke slovu osudová otázka: „Tak kam letos pojedeme?“ Rozhodně někam jinam. Čas dovolených je časem odpočinku od každodenní rutiny a monotónní práce. Je to čas k zamyšlení, k zastavení se a uvědomění si, kde se nacházím. Nemám na mysli místo destinace, ale kde se nacházím v rovině mezilidských vztahů. Je to čas návratu k našim blízkým, na které jsme zapomínali. V lidských vztazích není místo pro dovolenou, to platí pro věřící i nevěřící. O prázdninách nás zaplaví množství nabídek k poutím na různá místa. Až na pár výjimek je to pout', kde se někam vezeme, buď autobusem, nebo letadlem. Mnohdy překonáme hodně kilometrů, abychom něco krásného viděli nebo někoho slyšeli. Avšak to je málo, když se nevydáme na cestu do vlastního srdce. Pravým cílem putování je paradoxně nalezení sebe sama a časté přebývání ve vlastním nitru. Je na nás, kam letos na dovolenou ještě pojedeme a jak ji strávíme. Využijme čas moudře, užijme si však chvíle s našimi nejbližšími a vraťme se domů bohatší o hodně krásných zážitků.

Jsem šťastný, mám volno. Čas pro sebe, čas pro tebe. Očekávám mnoho - slunce, oblaka, vítr, vodu, dálky, přátele.

Otevři mi oči pro krásu svého světa, dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření.

Děkuji ti za ty dny volnosti. Dej, ať nasbírám sílu, abych byl laskavější. Setkám se s lidmi, blízkými i cizími, děkuji ti a prosím tě, abych jim dovedl naslouchat, abych se přiblížil jim i jejich světu, abych jim porozuměl, neboť mám čas.

Dej mi slova a činy, která dávají radost. Na všech cestách ať je se mnou Tvá láska. Dej, ať se vrátím domů bohatý zkušenostmi a novou silou. Amen.

(Alfonso Pereira, Myšlenky a modlitby)

GENERÁLNÍ OPAT NAVŠTÍVIL NA POZVÁNÍ BRATRŮ ŽELIV

Thomas Handgrätinger, dříve opat kanonie ve Windbergu 50 km od českých hranic a již několik let generální opat premonstrátů na celém světě, navštívil ve dnech 14.-17. července náš želivský klášter. Do „údolí štěstí“ dorazil v pátek čtrnáctého z kláštera v Teplé, kde proběhla připomínka 800. výročí umučení blahoslaveného Hroznaty. Prožil u nás celý víkend, a tak jsme měli možnost popovídat o radostech i starostech současné doby a naší kanonie. Navštívil několik bratrů v jejích farnostech, opravené budovy i zdevastovaný majetek navrácený po restitucích, zúčastnil se koncertu Želivského kulturního léta, pozdravil se s našimi spolupracovníky a zaměstnanci a v neděli odpoledne na popud opata Jáchyma navštívil s bratřími konventu Číhošť, poslední farnost mučedníka Toufara. Díky pohostinnosti světelského pana faráře Tomáše Fialy jsme měli možnost vyslechnout osobní svědectví paní Růženy Lebedové, jejíž bratr byl v padesátých letech rovněž zatčen spolu s farářem Toufarem. Všichni včetně generálního opata jsme byli hluboce pohnuti jejím vyprávěním a prohlídkou místního muzea vedenou otcem Tomášem Fialou. Generální opat slyšel poprvé

o dobrém příteli našeho opata Bohumila Víta Tajovského. Návštěva Číhoště vyvolala mnohé vzpomínky na opata Víta. Byli jsme vyzváni, abychom prodiskutovali možnost jeho beatifikace. Na zpáteční cestě do Želiva

jsme pak navštívili hrob želivských premonstrátů a věnovali jim společnou modlitbu. Vděční za vzácnou návštěvu přikládáme několik fotografií.

ZVEME VÁS NA DALŠÍ KURZY ALFA! V ŽELIVĚ JIŽ POČTVRTÉ! OŽIVTE NEBO PROHLUBTE SVOJI VÍRU!

Alfa začala jako krátký kurz určený pro křesťany v anglické farnosti Nejsvětější trojice v Londýně. V roce 1990 převzal vedení Alfy vikář (původně advokát) Nicky Gumbel. Nicky zjistil, že na Alfě začalo chodit mnoho lidí z necírkvního prostředí, kteří se chtěli seznámit s křesťanskou vírou. Z Londýna se Alfa rozšířila, dá se říci, po celém světě. Dnes se Alfa pořádá ve všech větvích světové křesťanské církve včetně katolické, pravoslavné i všech hlavních protestantských denominací. Alfě se již zúčastnilo přes 30 milionů lidí ve 169 zemích světa. Byla přeložena do 112 světových jazyků.

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Vítání jsou všichni. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, obývacích pokojích, barech i jinde. Nenajdete dvě úplně stejné Alfě, ale v zásadě mají společné tři věci: jídlo, promluvu a rozhovor o tématu.

Ať už se jedná o skupinu přátel kolem kuchyňského stolu, nebo něco jednoduchého ke kávě a zákusku, jídlo lidi spojuje. Platí to i o Alfě. Většina setkání začíná jídlem, protože to vytváří skvělou příležitost k seznámení a navázání přátelství.

Promluvy jsou připraveny tak, aby zaujaly a inspirovaly k rozhovoru. Zpravidla trvají 50 minut, přednáší je řečník nebo je lze pustit z videa. Otevírají důležité otázky ohledně víry, vykládají základy křesťanství. Probírají témata jako Kdo je to Ježíš? Jak najít víru? Proč a jak se modlit? nebo Jak nás Bůh vede?

To je asi nejdůležitější součást každé Alfě: příležitost podělit se o úvahy a myšlenky k tématu a jednoduše si o tom promluvit v diskusní skupince. Nemusíte říkat nic a není nic, co byste říct nemohli (vážně). Je to příležitost poslechnout si reakce ostatních a upřímně sdílet svůj vlastní pohled na věc v přátelském a otevřeném prostředí.

KURZ ALFA – klášter Želiv – 29.9. až 15.12.2017

Datum	Téma
29.9. 2017	Jde v životě ještě o víc?
6.10. 2017	Kdo je to Ježíš?
13.10. 2017	Proč Ježíš zemřel?
20.10. 2017	Jak získat víru?
27.10. 2017	Proč a jak se modlit?
3.11. 2017	Proč a jak číst Bibli?
10.11. 2017	Jak nás Bůh vede?
Víkend s Duchem Svatým:	
17.11. 2017	Kdo je Duch Svatý?
18.11. 2017	Co Duch Svatý dělá? Jak můžeme být naplněni Duchem Svatým? Jak prožít zbytek života co nejlépe?
24.11. 2017	Jak odolat zlému?
1.12. 2017	Proč a jak mluvit s druhými o víře?
8.12. 2017	Uzdravuje Bůh i dnes?
15.12. 2017	A co církev?

Kontakt k přihlášení:
alfazeliv@gmail.com
+420 728 076 947

PŘÍPRAVA K PŘIJETÍ SVÁTOSTI BIŘMOVÁNÍ ZAČNE NA KONCI ZÁŘÍ!

AŤ SE PŘIHLÁSÍ KAŽDÝ, KDO JEŠTĚ NEBYL BIŘMOVÁN, OD 15 LET!
STAŇTE SE PLNÝMI KŘEŠŤANY A NEPODCEŇUJTE DUCHOVNÍ DARY!

NAJDĚTE SI ČAS! NEMĚJTE STRACH! ZAHODTE LENOST A LHOSTEJNOST!

Je ve vašem okolí někdo, kdo ještě nepřijal svátost biřmování? Řekněte mu o této možnosti a motivujte ho, aby se přihlásil na přípravu. K plnosti křesťanského života patří svátost křtu, biřmování a eucharistie. Tyto tři iniciační svátosti dávají křesťanům všechno, co potřebují pro každodenní život. Svátost přijatá s vírou dělá v životě zázraky!

Co je to biřmování?

Biřmování je svátost, která dovršuje křest a ve které jsme zahrnováni dary Ducha svatého. Ten, kdo se svobodně rozhodne žít životem Božího dítěte a kdo požádá o Ducha svatého skrze vkládání rukou a pomazání olejem (křížma), dostane sílu stát se slovem i skutkem svědkem Boží lásky. Stává se tak plnohodnotným a zodpovědným členem katolické církve. Než trenér pošle hráče na fotbalové hřiště, položí mu ruku na rameno a udělí mu poslední pokyny. Obdobně lze chápat i biřmování. Jsou na nás vloženy ruce. Vstupujeme na herní plochu života. Skrze Ducha svatého poznáváme, co máme dělat. Vlívá nám svou motivaci až po konečky prstů. Jeho poslání nám zaznívá v uších. Vnímáme jeho pomoc. Nechceme zklamat jeho důvěru a chceme vést hru k vítězství pro něho. Stačí jen chtít a naslouchat mu.

Co říká Písmo svaté o svátosti biřmování?

Už ve Starém zákoně Boží lid čekal na to, až bude vylit Duch Páně na očekávaného Mesiáše. Ježíš žil svůj pozemský čas v mimořádném Duchu lásky a dokonalé jednoty s nebeským Otcem. Tento Ježíšův Duch byl „Duchem svatým“, kterého Izrael toužebně očekával. Byl to tentýž Duch, kterého Ježíš přislíbil svým učedníkům, týž Duch, který sestoupil padesát dní po Velikonocích o svátku Letnic na apoštoly. A je to týž svatý Ježíšův Duch, který sestupuje na každého, kdo přijme svátost biřmování. Už ve Skutcích apoštolů, sepsaných pouhých několik desítek let po Ježíšově smrti, můžeme sledovat Petra a Jana na „biřmovací cestě“; na nové křesťany, kteří byli zatím pokřtěni „pouze ve jménu Pána Ježíše“, vkládali ruce, takže jejich srdce bylo naplněno Duchem svatým.

Co se děje při biřmování?

Při biřmování je duši pokřtěného křesťana vtištěna nesmazatelná pečeť, kterou lze přijmout pouze jedenkrát a která působí vzrůst křestní milosti. (milost – nezasloužený dar) Dar Ducha svatého je moc shůry, v níž biřmovaný vydává věrohodné svědectví milosti svého křtu vlastním životem a ve které se stává Kristovým „svědkem“.

Přijmout biřmování znamená uzavřít s Bohem „smlouvu“. Biřmovanec říká: Ano, věřím v tebe, můj Bože, dej mi svého svatého Ducha, abych ti zcela patřil, abych se od tebe nikdy nevzdálil a abych ti vydával svědectví ve svém životě tělem i duší, slovem i skutkem, ve dnech dobrých i zlých. A Bůh odpoví: Ano, také v tebe věřím, mé dítě – a dám ti svého Ducha, dám ti sebe samého. Budu patřit celý tobě. Nikdy od tebe neodstoupím ani v tomto, ani ve věčném životě. Budu přítomen ve tvém těle a ve tvé duši, ve tvých slovech a i činech. I kdybys na mě zapomněl, přece budu tady – v dobrém i ve zlém.

Kdo může být biřmován a co se očekává od uchazeče o biřmování?

Každý katolický křesťan, který přijal svátost křtu a který je ve „stavu milosti“, může a má přijmout biřmování. Být „ve stavu milosti“ znamená nedopustit se žádného smrtelného hříchu, protože ten odděluje

člověka od Boha. V takové situaci se člověk může usmířit s Bohem jedině prostřednictvím svátosti pokání. Křesťan, který se připravuje na biřmování, se ocitá v jedné z nejdůležitějších etap svého života. Proto usiluje, aby uchopil víru srdcem i rozumem: sám za sebe i společně s druhými prosí o Ducha svatého: usmíří se sám se sebou, s lidmi ve svém okolí a s Bohem ve svátosti smíření, která ho přivede blíže k Bohu i v případě, že se nedopustil žádného smrtelného hříchu.

Kdo může biřmovat?

Svátost biřmování uděluje za normálních okolností biskup. Je-li to třeba, může k tomu biskup pověřit i nějakého kněze. V ohrožení smrti může biřmovat každý kněz.

(Převzato z Youcat, Karmelitánské nakladatelství, 2011)

PŘIHLÁSIT SE MŮŽETE VYPLNĚNÍM PŘIHLÁŠKY. PŘINESTE JI DO SAKRISTIE!

PŘIHLÁŠKA K PŘIJETÍ SVÁTOSTI BIŘMOVÁNÍ

JMÉNO:.....

PŘÍJMENÍ:.....

BYDLIŠTĚ:.....

.....

E-MAIL: (když máte).....

.....

TELEF. ČÍSLO:.....

ZAŠKRTNĚTE, VE KTERÝ DEN BUDETE MOCI NEJČASTĚJI PŘICHÁZET NA PŘÍPRAVU/ KATECHEZI:

☐ pátek večer	☐ sobota večer
☐ neděle odpoledne	☐ neděle večer
☐ další návrh (uveďte jaký).....	

.....

Budeme se snažit domluvit termíny setkávání tak, aby to vyhovovalo co největšímu počtu přihlášených. Předpokládáme, že katecheze se uskuteční každé dva týdny v prostorách kláštera.

PŘIHLÁŠKU ODEVZDEJTE V SAKRISTII KOSTELA!

SLAVENÍ NEJSV. EUCHARISTIE ZA ŽIVÉ A ZESNULÉ ČLENY KANONIE A ZAMĚSTNANCE KLÁŠTERA

Srpen 2017: čtvrtek 14.8., čtvrtek 24.8., čtvrtek 31.8.
Září 2017: čtvrtek 7.9., středa 13.9., čtvrtek 21.9., středa 27.9.
Říjen 2017: úterý 3.10., pátek 13.10., středa 18.10., čtvrtek 26.10.
Listopad 2017: pátek 3.11., čtvrtek 9.11., pátek 17.11., pátek 24.11., čtvrtek 30.11.
Prosinec 2017: pátek 8.12., středa 13.12., čtvrtek 21.12., čtvrtek 28.12
Změna programu vyhrazena!

Setkání želivských terciářů proběhne 2. září (sobota) od 10:00 hod. v prostorách kláštera!

VDĚČNOST JE BRÁNA K VÍŘE!

Poděkování Hospodinu za úrodu proběhne při mši svaté
3. září 2017 (neděle) v 10:30 hod.

KLÁŠTERNÍ KINO: film TŘINÁCTÝ DEN (Zjevení ve Fatimě)
8. října 2017 (neděle) v 18:00 hod. Vstup zdarma! (cz titulky)

Kněžské svěcení našeho bratra **Gorazda Tomáše Plavnického** proběhne
v Hradci Králové v sobotu 21. října 2017 v 10:00 hod. Ze Želiva
organizujeme autobusovou dopravu do katedrály. Prosíme, přihlaste se
v sakristii opatského kostela co nejdříve, abychom mohli všechno zařídit.
Nejpozději do konce září!

**Primice (první mše svatá) proběhne v Želivě v sobotu 4. listopadu v 17:00
hod. Zveme všechny spolubratry, kněze z okolí, farníky a účastníky
prvosobotní duchovní obnovy.**

ŽELIVSKÁ POUŤ program

09.09.2017 (sobota)	18:00 hod.	Mše svatá
10.09.2017 (neděle)	07:30 hod.	Mše svatá (celebruje P. David Peter Palušák)
	09:00 hod.	Mše svatá (celebruje P. Tadeáš Róbert Spišák)
	10:30 hod.	Pontifikální mše svatá (celebruje biskup Mons. Václav Malý)
	15:00 hod.	Adorace NSO, TE DEUM, Svátostné požehnání

Vicky a Robert jsou manželé z Anglie, kteří prožili zkušenost s Boží otcovskou láskou. Povedou týdenní seminář, během kterého účastníkům pomůžou otevřít jejich srdce a prožít tu samou nezapomenutelnou zkušenost.

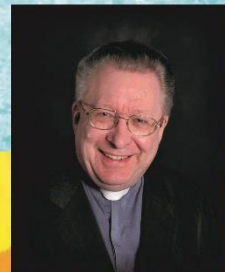
Vicky a Robert de Hoxar:

Škola Otcovo srdce –

- zkušenost s láskou Nebeského Otce

21-26.9 2017

P. Pat Collins, CM je vincentinský kněz z Irska, uznávaný a vynikající kazatel na mezinárodních konferencích, hudebník a univerzitní profesor. Ve svých knihách, přednáškách, seminářích a televizních programech v Irsku, Anglii, Austrálii, Itálii a USA, hovoří o spiritualitě, psychologii a kontemplativním životě a inspiruje mnohé posluchače a čtenáře. Je autorem mnoha knih, které byly přeloženy do italštiny, polštiny a maďarštiny. Po mnoho let je zapojený v ekumenickém hnutí, charismatické obnově a v Nové evangelizaci v Irsku. Je spoluzakladatelem společenství Nové jaro v Dublinu, kde v současné době též žije a přednáší na Universitě All Hallows.

3.-12.11.2017

Pat Collins:

3.-5.11. (víkendový seminář): Proroctví - schopnost rozumět přítomnosti a číst znamení doby

7.-9.11. (úterý – čtvrtek): Křesťanská modlitba (se zaměřením na Lectio Divina a kontemplaci)

10.-13.11. (víkendový seminář): Důležité aspekty současné spirituality

tel: 731 692 446, 731 598 889, 731 598 985, 565 381 259 mail: recepce@zeliv.eu

Přihlášky ke stažení na našem webu: www.zeliv.eu

JEFF A SYLVIA SCALDWELL:

Seminář

Boží Otcovské srdce – Návrat
domů

28.11.– 3.12. 2017

Prožijte zkušenost s Boží otcovskou láskou. Intenzivní seminář nabídne především modlitbu za každého z vás.

Přihláška je na našem webu, sekce „akce“.

SVATOMARTINSKÝ PRŮVOD

11.11. 2017 (sobota) Program upřesníme!

400 let klášterního pivovaru v Želivě

Dovolujeme si Vás pozvat na oslavu 400 let klášterního pivovaru v Želivě. První písemné zmínky o pivovaru se objevily už v roce 1617. Je zřejmé, že pivovar v Želivě byl už dávno před tímto datem. Chceme si připomenout bohatou historii klášterního pivovaru a také Vám předvést naši současnou produkci.

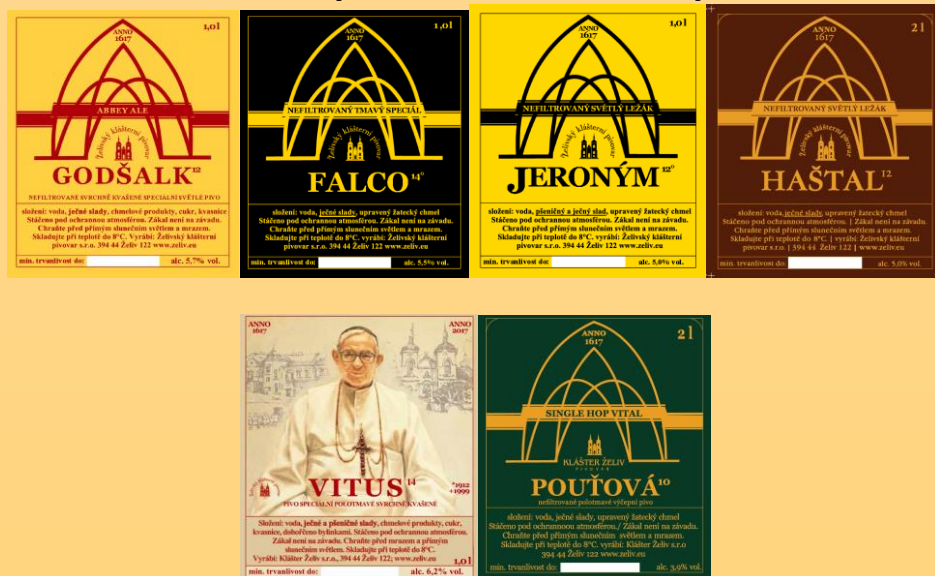
Oslava se koná v klášteře Želiv na Opatské zahradě
dne 2. 9. 2017 od 13:00.

Připravili jsme pro Vás bohatý program:

- 13:00 - 17:00 Vám zahraje kapela Synkopa Pelhřimov
- 14:00 Slavnostní projev pana opata Jáchyma
- 15:00 – 15:30 Orchestr Bolech Tábor – 1. věta Symfonie „Z Nového Světa“ - Antonína Dvořáka na schodech rizalitu Opatství
- 15:30 – 17:00 Program pro děti pod vedením bratra Davida
- 16:00 – 18:30 Předvedou své umění šermíři skupiny AURINKO FÉLAG
- 19:00 – 20:00 Soutěž o nejrychlejší vypití půllitru piva
- 20:00 Vyhlášení vítěze soutěže

- 1. cena: soudek 5l Haštalu
- 2. cena: degustační menu pro 2 osob
- 3. cena: dárkové balení (6 druhů piv)

Pro vaše potěšení budeme čepovat:

Vše za bezkonkurenční cenu 25,- Kč/půllitr. Naši nabídku doplníme dobrotami z grilu.

BŮH TĚ POTŘEBUJE

Každý člověk, který chce udělat něco cenného/vzácného ve svém životě, se musí rozloučit, doslova rozkmotřit se smutkem. Absolutně neposlouchat jakékoliv pokušení, které je v něm. Kolik mladých takhle totiž skončilo! Prázdní! Bez života! Myslí si sami o sobě, že jsou zlí. Ale tak moc se mýlí!

Pán Ježíš Kristus za nás zemřel a vstal z mrtvých! Proč to udělal? Protože to byla krásná věc? Anebo protože to stálo za to? Proč Tě Bůh miluje? **Protože to stojí za to, aby Tě miloval, stojí to za to! Jsi důležitý! Jsi vzácný. Jsi důležitá, jsi vzácná!**

Svatý Jan XXIII. si myslel, že mluvit se má se všemi, protože v každém člověku je ukryté dobro! Jan Pavel II. začal mluvit o tom, že každý člověk je povoláný ke svatosti a může se stát

svatým. Říkal: „Nebojte se být svatými.“ Říkal to, protože mám strach, máme strach být svatými. Říkal: „Nebojte se být svatými,“ protože máme strach zajet na hlubinu. Máme strach, že tím něco ztratíme. Bojíme se uvěřit v krásu, kterou v sobě máme. Ale Kristus nám věří. Kristus věří, že Ty jsi důležitý. Dává za Tebe život. Umírá z lásky za Tebe. Kvůli Tobě vstává z mrtvých. Jedná s Tebou jako s pokladem, protože pro něj jsi nejdůležitější. **Tvoje cena je obrovská, je to krev Kristova.** Tolik stojí tvůj život. Kolik stojím? Kolik stojíš? Ten nejsmutnější, který čte tyto řádky, ten nejprázdnější, nejfrustrovanější, nejzdeptanější, ať dnes ví, že to, v co věří, není pravda! Pokud ve Tvém srdci přebývá smutek, pak tam ve Tvém srdci není pravda! To není pravda. Pravda je Kristus. Pravda je taková, že Kristus si o Tobě myslí, že stojíš za to, aby On, druhá božská osoba, se nechal kvůli Tobě mučit, aby se nechal kvůli Tobě bičovat, ukřižovat, aby za Tebe zemřel, z lásky k Tobě. Má za to, domnívá se, že mu za to stojíš!

Podívej, Bůh Tě nemiluje jen proto, že je Láskou. Bůh Tě miluje, protože Tě stvořil právě On, a ví, že jsi krásná, krásný. Ví, že jsi krásná, krásný. Ví, že bez tebe se nic nedá dělat.

Víš, proč Tě Bůh stvořil? Protože bez Tebe to nejde. Na světě jsou totiž osoby, které jenom Ty můžeš milovat. Na světě jsou věci, které bys mohl dělat, vykonávat jediné Ty! Jsou zde věci, které můžeš povědět jediné Ty! Pocity, které můžeš zakusit jediné Ty.

Ve jménu Krista buď před Bohem sám sebou. Buď sám sebou před jeho láskou. Ve jménu Krista uvěř, že to, co Bůh miloval a dělal skrze sv. Jana XXIII. a skrze sv. Jana Pavla II. a dalších svatých, může udělat i skrze Tebe a v Tobě. Otevřeme zde svá srdce v tuto neděli, v tento svátek proměnění, té kráse, kterou nám Bůh dává.

(don Fabio Rosini)

**Zveme všechny laiky ze širokého okolí na zahájení kněžských exercicií:
Slavnost sv. Augustina, 28.8. 2017 v 10:00 hod. při mši svaté. Po
požehnání bude následovat adorace, při které se irská sestra Briega
McKenna pomodlí za uzdravení všech přítomných!**

GABRIELA BEŇAČKOVÁ

S DOPROVODEM FENOMENÁLNÍHO KYTARISTY
LUBOMÍRA BRABCE

V OPATSKÉM KOSTELE V ŽELIVĚ
3.ZÁŘÍ 2017 (neděle) v 17:00 HOD.

KONCERT OPERNÍ DIVY SLAVÍCÍ LETOS SVÉ ŽIVOTNÍ JUBILEUM.

VSTUPENKY ZA 290 Kč JSOU K ZAKOUPENÍ V NÁVŠTĚVNICKÉM CENTRU
KLÁŠTERA.

Kanonie premonstrátů v Želivě

e-mail: centrum@zeliv.eu

telefon: +420 725 448 291, +420 569 431 234

INFORMACE O VYDÁNÍ: List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti v Želivě. Stálá redakce: P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem., P. David Peter Palušák, JUDr. Eva Jurečková, Jan Píkl. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na email: siloe.zeliv@gmail.com